

Bart Moeyaert:
"Boeken schrijven,
maakt me gelukkig"
p. 16

Verder in dit nummer:

- Studentes als eiceldonoren p. 6
- Rationalisatie: hold-up op hogescholen p. 7

Kritiek op diversiteitsbeleid K.U.Leuven neemt toe

Geen eenheid over diversiteit

Dat de allochtone infodag van de K.U.Leuven een fiasco was, is intussen wel duidelijk: geen enkele allochtoon daagde op. De flater zou volgens een aantal voormalige leden van de Werkgroep Allochtone Studenten (WAS) symptomatisch zijn voor het volledige diversiteitsbeleid aan de universiteit. De K.U.Leuven rekent op haar beurt op de nieuwe stafmedewerkers allochtone studenten.

An Moerenhout

Zoals reeds in alle media bericht, was de eerste welkomstdag voor allochtone scholieren aan de K.U.Leuven een flop. Geen enkele allochtoon vond zijn weg naar de speciaal voor hen georganiseerde infodag. "Er is helemaal niet gecommuniceerd met ons en er werd amper aandacht besteed aan de voorbereiding van het infomoment. Dat is verbijsterend als je weet dat het diversiteitsbeleid een prioriteit is aan de K.U.Leuven," aldus Hakim Boutkabout, voormalig lid van de WAS.

"Het rampzalige infomoment zagen we van heinde en ver aankomen", vertelt Orhan Agirdag van Turkse Studenten Leuven "In andere universiteitssteden worden wij steevast betrokken bij de organisatie van zo'n allochtone infodag en daar zijn ze ook steeds zeer succesvol. Als allochtone organisatie hebben wij immers zeer veel contacten en kennen wij veel allochtone scholieren. Deze spreken wij dan allemaal aan als men ons daar naar vraagt. Maar de K.U.Leuven heeft dat niet gedaan, in tegenstelling tot de andere instellingen van het hogere onderwijs.

STAFMEDEWERKER

De universiteit hoopt de communicatieproblemen in de toekomst te verhelpen door de aanstelling van twee nieuwe stafmedewerkers: Saloua Belahrir, stafmedewerker allochtone studenten en Agnetha Broos, recto-

raal stafmedewerker diversiteit. "Er was niet voldoende mankracht om een specifiek communicatieplan naar deze doelgroep toe, op te stellen", aldus Belahrir "Dat is er nu wel." Daarnaast is Belahrir verantwoordelijk voor de directe communicatie met allochtone studenten en verenigingen. "Het is de bedoeling dat ik weet wat er leeft bij de allochtone studenten en wat hun problemen zijn. Mijn deur zal dan ook ten alle tijde openstaan voor alle allochtone studenten. Iedereen is welkom."

Om de directe band met de allochtone studenten te kunnen behouden, zal de functie van Belahrir deels aangestuurd worden door de leden van de Werkgroep Allochtone Studenten (WAS) — en deels door de directeur van de dienst Studentenvoorzieningen, Jan de Vriendt. De werkgroep, met zowel professoren als studenten, adviseert de K.U.Leuven op vlak van diversiteit. "De werkgroep kent nu een nieuwe samenstelling en zal ook nauwer samenwerken met de mensen van het beleid", vertelt Belahrir. "Ook Agnetha Broos zal de vergaderingen van de werkgroep bijwonen waardoor er een brug met het beleid wordt gevormd."

TE EXTREEM

Uit verschillende hoeken krijgt de nieuwe samenstelling van de WAS kritiek. Vooral de nieuwe voorzitter en professor aan de faculteit Godgeleerdheid Merrigan Terrence moet het ontgelden. "Als buitenstaander is het onbegrijpelijk dat — ongetwijfeld goedmenende — neofieten zoals Terrence de verantwoordelijkheid krijgen toegespeeld om het diversiteitsbeleid te behartigen terwijl er parels van mensen rondlopen", aldus Boutkabout, zelf een voormalig lid van de werkgroep.

Professor Jo Tollebeek en Marie-Claire Foblets, tot voor kort voorzitter van de WAS, zijn er nu niet meer bij. Dat Tollebeek geen lid meer is van de WAS is op zijn minst opmerkelijk.

(vervolg pg.3)

De Grote Verzoening

Sinds professor Kerkelijk Recht Rik Torfs enkele jaren geleden de rectorverkiezing verloor nadat studenten de voorkeur gaven aan medekandidaat Marc Vervenne, staat de relatie tussen de presentator van *Nooitgedacht* en de studentenvertegenwoordigers op een laag pitje. Hoog tijd om professor Torfs en Klaas Keirse, de voorzitter van studentenraad LOKO met elkaar te verzoenen.

p. 5

(foto Simon Horsten)

Diplomaruimte aanvaard

De discussie over de diplomaruimte aan de K.U.Leuven heeft een belangrijke wending genomen. Over de opbouw van een opleiding en het gebruik van tolerantie in de toekomst, zijn alle vice-decanen onderwijs het eens. De diplomaruimte is een aangepast antwoord op de Europese vraag naar een 'zuiver creditsysteem'.

Op de laatste vergadering van de Onderwijsraad hebben de verschillende delegaties elkaar gevonden. De werknota's die voorlagen, konden rekenen op de principiële goedkeuring van iedereen. Hiermee komt het debat over de diplomaruimte aan de Alma Mater in een stroomversnelling. Weliswaar later dan men oorspronkelijk had gepland. Wat de Academische Raad (AR), die de finale beslissing neemt, met het advies doet, blijft afwachten.

Deze technisch zeer moeilijke discussie bepaalt de modaliteiten waarin een diploma

wordt behaald. Dat gaat onder meer over de coherentie van het leertraject en het toepassen van tolerantie. Wat dat eerste betreft zal de student losser gelaten worden in de samenstelling van zijn opleiding. De Onderwijsraad raadt wel aan om een goede middenweg te vinden tussen het niet al te strikt formuleren van de volgtijdelijkheid en voldoende coherentie in het programma. Zo blijven er lessen die je maar mag kiezen als je eerder andere vakken hebt gevolgd.

Wat tolerantie betreft hebben de studentenvertegenwoordigers hun slag binnengehaald. Hoewel het gebruik ervan binnen vijf à zeven jaar verdwijnt, zal het systeem trapsgewijs worden afgebouwd. Hiermee vertragen ze een internationale tendens in het voordeel van de student. Tolerantie zal zo nog enkele jaren in de bacheloropleiding gelden. Wat de master betreft, wordt de discussie verdaagd naar later.

(mg)

GROEPT
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be
ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

Veto trakteert:
5 duotickets
Repeater (Move Me)

zie p. 12

Allochtone studenten rekruteren: als de vijver leeg is kan je er geen vissen uithalen!

Met enige verwondering lees ik de verschillende reacties op het (niet geslaagde) initiatief 'infodag voor allochtonen' van de K.U.Leuven. Zelfverklaarde marketeers hameren op het feit dat er dringend werk moet gemaakt worden van een beter uitgekende communicatie om leerlingen in het hoger onderwijs in te schrijven. En dat we geen kanon hoeven in te zetten om dat doel te bereiken. Ik stel vast dat men in dit debat met het kanon in het luchtledige schiet. Men moet maar eens beseffen dat je *first things first* moet aanpakken.

Deze etno-marketeers zouden moeten weten dat de communicatiedoelgroep zich niet enkel beperkt tot de gebruiker van het product zelf, in casu de leerling, maar dat je als goede verkoper ook de beïnvloeders van de leerling moet benaderen. Ik heb het hier in de eerste plaats over de allochtone ouders. Tot mijn ontsteltenis lees ik de meest belezende reacties op het initiatief van de K.U.Leuven om infobrochures in het Arabisch en Turks te vertalen. 'Belachelijk', 'nutteloos want de allochtone jongeren kunnen geen Arabisch lezen'. Deze reacties getuigen van een enge visie. De Leuvense universiteit richt zich natuurlijk helemaal niet tot de leerling met deze brochures, maar tot de ouders. Ze zijn het Nederlands vaak niet voldoende machtig (type-rend voor 1e generatie arbeidsmigranten) maar ze kunnen wel hun moedertaal lezen,

inderdaad vaak het Arabisch of Turks. Daarnaast speelt hier ook de perceptie van het gegeven 'universiteit'. Een prestigieuze instelling (alvast uit oogpunt van deze gemeenschap) die zo ver gaat om de ouders in hun eigen taal te benaderen geeft blijk van openheid, respect en empathie naar deze doelgroep toe. Het sensibiliserende effect naar ouders toe valt in deze dus niet te onderschatten. En misschien is dat wel eens de maximale output die we op dit ogenblik kunnen verwachten.

Daarmee wil ik tot de echte kern van het probleem komen. De universiteiten en hogescholen mogen dan wel de meest uitgekende communicatie- en rekruteringsacties opzetten, als de vijver leeg is kan je er ook geen vissen uithalen. De doelgroep is eenvoudigweg te dun, zeker in Vlaams-Brabant! Te weinig allochtone jongeren halen een diploma secundair onderwijs en voldoen dus niet aan de basisvoorwaarde om door te stromen. Niet eens de helft van hen haalt het diploma secundair onderwijs. De meeste struikelen onderweg en worden afgeschreven via het beruchte watersysteem (heroriëntatie van ASO naar BSO om dan uiteindelijk af te haken zonder diploma). Daarnaast blijkt uit een studie van UA in 2006 dat 55% van de Marokkaanse en Turkse allochtonen onder de armoedegrens leeft. Ziedaar twee feiten die de contouren schetsen

van een situatie die je niet met een paar doelgerichte acties kan ombuigen. Het gaat om een socio-economisch drama waarvan we binnen afzienbare tijd de effecten zullen ervaren in de vorm van sociale onrust en de creatie van een nieuwe sociale subklasse.

Het is dan ook alle hens aan dek om basiswerk te leveren: het wegwerken van kansarmoede in de eerste plaats. Op vlak van onderwijs betekent dit o.a. het wapenen van jongeren zeer vroeg in hun onderwijstraject. In Leuven voeren we vanuit de stad momenteel twee projecten op grote schaal uit. Enerzijds willen we kleuters zo snel mogelijk in de klasjes krijgen. We zullen allochtone (en andere) ouders individueel benaderen (direct marketing) om hen te overtuigen hun niet-schoolgaande kleuters in te schrijven. Taalachterstand wordt op die manier uitgesloten. Anderzijds is ons Buddy-project ondertussen alom bekend. Studenten uit de lerarenopleiding van de universiteit en hogescholen worden onder coördinatie van de stad Leuven in alle secundaire scholen ingezet om maatschappelijk kwetsbare jongeren (vaak allochtonen) te helpen op vlak van studiemethodiek. Ondertussen worden op die manier meer dan 300 leerlingen geholpen en is het bewijs ook al geleverd dat de meeste onder hen betere punten behalen.

Daarnaast wordt aan een stadsbreed net-

werk getimmerd samen met de integratiedienst, het middenveld, kennisinstellingen, moskeeën. om (inderdaad) de doelgroep te betrekken. Maar niet enkel met de bedoeling om jongeren zo snel mogelijk in te schrijven. We werken aan een opdracht van lange adem, nl. het verwijderen van verschillende belemmerende factoren (van vooral socio-economische aard) zodat de huidige generatie jongeren betere perspectieven geboden kan worden en de toekomstige generaties nu al onderschept worden in een stevig begeleidend netwerk.

Vanuit mijn functie als schepen ben ik dan ook uiterst tevreden met een (alomtegenwoordige) Leuvense universiteit die bereid is deze complexe uitdaging samen met mij aan te gaan.

Mohamed Ridouani, Schepen van onderwijs Leuven

(Mis)communicatie met het verre allochtonië

Op 16 februari organiseerde de K.U.Leuven een infodag voor allochtone studenten. Op 18 januari berichtte Standaard uitgebreid over de ongeziene opkomst. De organisatoren konden geen enkele 'allochtoon' verwelkomen. Op 19 februari werd het mislukken van deze infodag met een opiniebijdrage in de Standaard geduid door vicerector Karen Maex.

Als allochtoon die toevallig wat geschoold is, word je al eens om je mening gevraagd. Wat een goede zaak is trouwens. Wanneer je als onderwerp van deze problematiek (in de hoedanigheid van student) of als ervaringsdeskundige geconsulteerd wordt, probeer je je ver te houden van oppervlakkige diagnoses en je stelt je het ambitieuze doel voorop om beleidsmakers in verbinding te brengen met de leefwereld van allochtonen. In de hoop dat hiermee een affiniteit ontstaat met de psychologie en het spectrum aan ervaringen van allochtone studenten. Met veel geduld leg je uit hoe complex de problematiek wel is. Juist omdat ze een breedvoerig palet aan aspecten zoals cultuur, identiteit, taalvaardigheid, communicatie, welzijn en sociaaleconomische achtergrond combineert, is het essentieel om eerst een grondige denkoefening te houden alvorens aan de slag te gaan met concrete maatregelen. In de praktijk betekent dit veelal dat je begint met het in vraag stellen van bepaalde ideeën die bij beleidsmakers en beleidsverantwoordelijken leven. Zo wordt in bepaalde (academische) kringen — en ook hier is Leuven niet de enige — nog steeds niet de mentale klik gemaakt om een onderscheid te maken tussen allochtone en buitenlandse studenten. De finaliteit van beide groepen studenten is nochtans sterk verschillend. De ene zoekt de cultuurschok bewust en moedwillig op (wat zou anders de meerwaarde nog zijn van een Erasmus-uitwisseling), terwijl de ander vaak moegestreden is door het cultuurverschil dat hij of zij levenslang met zich meesleept. Dat onderscheid probeer je dan aan de man (of aan de vrouw!) te brengen. Niet zelden tot grote teleurstelling van deze beleidsmakers die maar al te vaak hapklare beleidsvoorstel-

len voorgeschoteld willen krijgen. Men is dermate gebrand op het aanwijzen van punctuele pijnpunten die men, zoals het een beleids-technicus betaamt, zo snel mogelijk met de juiste maatregel de wereld 'uit-beleidt'. Zo is men snel af van dat lastige dossier. Is er in een dergelijk dossier (waarbij het inlevingsvermogen in de leefwereld en het denkkader van andere mensen centraal staat) meer nodig om te mislukken? Want uiteindelijk is het de beleidsverantwoordelijke alleen die uit de veelheid van gessuggereerde oplossingen en maatregelen een coherent keuze zal moeten maken en die ook verdedigen.

Dit legt meteen een eerste reden bloot van het falen van menig diversiteitsbeleid. De gehele problematiek (van allochtonen in het algemeen en die van allochtone studenten in het bijzonder) wordt te vaak als een technisch dossier aangevat. Dat men vaart wil zetten achter het dossier is begrijpelijk. Het uitwerken van technische maatregelen die losstaan van een globale visie op de eigenlijke problemen zal anderzijds altijd een verloren inspanning blijken te zijn. De kern is dan ook deze: in hoeverre zijn beleidsmakers bereid om af te stappen van *fast-policy* reflexen zodat tijd vrij komt om de finesses en de eigenheid van het dossier in de vingers te krijgen. Niet minder relevant is dat door een technische benadering het beleid ook een negatieve bijklank krijgt. Alles wordt geconcentreerd in termen van een gebrek, een armoede, een nood aan aanpassing bij de doelgroep (i.c. de allochtone student) als oplossing voor het technische probleem. Hierdoor is er geen enkele ruimte meer om de meerwaarde van diversiteit *in the picture* te brengen. Welke positieve dynamiek kan gehaald worden uit de aanwezigheid van allochtone studenten? Hoe kan ze als een hefboom worden aangewend om structuren, denkpatronen en vastgeroeste ideeën open te breken? Allemaal vragen die geen schijn van kans krijgen in een dergelijke technische benadering.

In eenzelfde beweging wordt het dossier geklasseerd als een *dossier-gelijk-een-ander*. Men is zich weinig bewust van de specificiteit van het dossier waardoor, met een vals ge-

voel van controle, de zaken op hun beloop worden gelaten. In dat verband volstaat het niet om studenten mee te tronen om ze als etalagepop in de spreekwoordelijke vitrine te zetten. Dat allochtone studenten ingezet worden als rolmodel is terecht (en nodig) maar verwachten dat hiermee het mooie weer zal gemaakt worden is niet eerlijk.

Een derde bedenking grijpt terug naar het concept van een inclusief beleid dat (terecht) op veel navolging kan rekenen. Het kan inderdaad niet de bedoeling zijn om in onze samenleving een parallelle dienstenverlening te ontwikkelen. Dit belet niet dat in een (in de tijd beperkte) tussenfase één of andere vorm van doelgroepenbeleid gevoerd kan worden. Door de angst om in een te opzichtig doelgroepenbeleid te vervallen gaan beleidsmakers krampachtig vasthouden aan de goede leer van de inclusieve gedachte. Alles wat ook maar ruikt naar een doelgroepenbeleid wordt verbannen. Op korte termijn kunnen daarom geen specifieke maatregelen getroffen worden.

Welke lessen kunnen er dan in de praktijk getrokken worden? Aandacht voor de eigenheid van het dossier brengt je al vrijwel onmiddellijk bij het bestaan van (allochtone) organisaties die zich exclusief op deze materie toelagen. Het hoeft ons niet te verbazen dat organisaties zoals Kifkif, Ahlanleuven of het Minderhedenforum als middenveldorganisatie goed verankerd zijn in de verschillende gemeenschappen en er een uitgebreid adressenboekje op nahouden. Om als (onderwijs) instelling van deze expertise gebruik te kunnen maken, is aanpak vereist die buiten het klassieke en traditionele beleidsinstrumentarium valt. Initiatieven zoals een infodag worden het best van onderuit georganiseerd. Natuurlijk moeten beleidsmakers hun bevoegdheid niet uit handen geven aan wie dan ook. Uiteindelijk blijven kader- en bestuursleden de verantwoordelijkheid dragen voor het ter zake gevoerde beleid waar ze ongetwijfeld ook op zullen worden afgerekend. Dit neemt niet weg dat instelling en allochtone (zelf)organisaties intens kunnen samenwerken. De één heeft de expertise in huis

gecombineerd met een sterke geworteldheid in allochtone kringen. De ander moet een diversiteitsbeleid opzetten maar mankeert zowel inhoud als contacten. De situatie is er dus één van complementariteit. Jammer genoeg blijven we vaststellen dat beleidsmakers ervoor terug deinken om deze organisaties in te schakelen in hun beleidsmachine. De enige verklaringen die hiervoor bedacht kunnen worden zijn de eerder vernoemde bedenkingen: de afkeer van een doelgroepenbeleid, de beleidstechnische aanpak en het onvermogen om klassieke en traditionele denkkaders te verlaten. Op termijn is het natuurlijk wenselijk dat deze expertise geïntegreerd wordt in alle geledingen van de instelling. Maar zolang we niet zover zijn, wordt er goed aan gedaan om deze waardevolle kanalen te benutten.

Hakim Boutkabout, oud-student K.U.Leuven & voormalig lid van de werkgroep allochtone studenten

De auteur wens te benadrukken dat hij niet betrokken was bij de organisatie en de voorbereiding van de bewuste infodag op 16 februari in Leuven.

(Vervolg voorpagina)

Niet alleen wegens zijn ervaring en kennis op het domein, maar ook omdat Maex in eigen persoon zijn kandidatuur als voorzitter van de WAS bepleitte voor de Academische Raad. De AR weigerde deze kandidatuur echter te bevestigen. In de wandelgangen gaat de ronde dat Tollebeek een te extreem figuur zou zijn, onder andere omdat hij in het verleden de meerwaarde van nieuwe stafmedewerkers voor allochtone studenten bleef benadrukken. Ook wanneer men daar aan de universiteit niet zoveel centen voor wou vrijmaken. Daarom koos men nu voor een mee-gaander persoon zoals professor Terrence.

APPLAUSMACHINE

Tollebeek zelf benadrukt dat het belangrijk is dat er een voorzitter werd verkozen waar zowel studenten als professoren zich in kunnen vinden. "Een voorzitter moet niet alleen het vertrouwen van de allochtone studenten hebben, maar ook van de decanen. De Academische Raad stond sterk op zijn voorrecht om zelf een voorzitter te kiezen waardoor ze bij professor Terrence uitkwamen", aldus Tollebeek. "De nieuwe voorzitter moet twee zaken goed voor ogen houden: een goede band behouden met de allochtone studenten en de functie van de werkgroep. De werkgroep moet een aanjager zijn van het beleid en geen applausmachine."

Naast Tollebeek en Foblets bedankten ook Hakim Boutkabout en Orhan Agirdag voor de eer. Deze voormalige leden van de WAS zijn zeer teleurgesteld in het beleid van de K.U.Leuven. "In het verleden schoven we met de werkgroep vaak ideeën naar voren om het diversiteitsbeleid op een hoger niveau te brengen, maar zelden werd er iets met onze voorstellen gedaan. Bovendien liep de communicatie met de vicerector mank en getuigt haar nota over het diversiteitsbeleid van weinig visie. Het is een samenraapsel van verschillende concrete initiatieven zonder enige samenhang die uiting zou geven aan een gemaakte beleidskeuze", klinkt het.

Saloua Belahrir (foto Christine Laureys)

RETRO VETO

Wekelijks zal de loep jou laten kennismaken met een oude Veto en haar inhoud. Nummer 21 van jaargang 21 bijvoorbeeld, verschenen op 24 april 1995.

Die studentenvod was doordrongen van de man-vrouwverhouding. Het begon al met de kop op de voorpagina: "Eerste vrouwelijke preses bij Ekonomika". Team 'Route 66' haalde het van alle andere negen (!) kiesploegen en Eva Follet mocht zich als eerste vrouw in 65 jaren aan het roer van een mannenclub installeren.

Heel wat minder emancipatorisch was het interview met Clement Peerens. Hij karakteriseerde zichzelf als sympathiek, getalenteerd en verstandig. Daarnaast ontkende hij stellig het gebruik van vrouwonvriendelijke teksten. Meer nog, hij deed er zelf alles aan om de kloof tussen man en vrouw te dichten. "Voor één van de nieuwe nummers hebben we beroep gedaan op een vrouwelijke gastvocaliste, Daisy. Dat is het nichtje van onze bassist. Ze ziet er niet slecht uit, maar we hebben haar stem voor de zekerheid maar weggemixt."

Voorts springt een knap staaltje onderzoeksjournalistiek in het oog: "Shell betekent hel voor Ogonistam." Dit is het relaas van de mensonterende praktijken in Nigeria, waar de oliegiëgant een grote kolonialistische infrastructuur heeft opgebouwd. Aan de huizen kan je het salaris afleiden van de bewoner. Er zijn zwembaden, tennisvelden, scholen in het Engels en in het Nederlands. Zou de situatie er ondertussen veranderd zijn? Veto zoekt het volgende week voor u uit.

(kl)

Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort

Thevissen

In het Canvas-programma Terzake heeft de recent ontslagen VUB-professor Frank Thevissen wederwoord geboden over zijn ontslag. Volgens de professor van de vakgroep Communicatiewetenschappen moet de reden van zijn ontslag niet verder gezocht worden dan de vrijmetselaarsloge en de Wetstraat. De Vrije Universiteit Brussel ontsloeg vorige week de omstreden professor. Op 1 maart mag Thevissen zijn academische koffers nemen. De universiteit stuurde Thevissen de laan uit na een tweede negatieve evaluatie op rij.

Neckerman

Bezoekers van de Neckermann Vakantiewinkel op de Bondgenotenlaan in Leuven trokken vorige week grote ogen toen ze zagen wie de klusjesman van dienst was. Niemand minder dan Marc Vervenne, rector van de K.U.Leuven, kwam met zijn gereedschap afgezakt naar de winkel om er karweitjes op te knappen. Het middagje klussen was het resultaat van een stunt tijdens Music for Life, de inzamelactie van Studio Brussel die zich in december af-

speelde in een glazen huis op het Leuvense stationsplein. Vervenne besloot zich aan de hoogste bieder te verhuren als klusjesman. Touroperator Neckermann bracht het hoogste bod uit.

Buddy

Tijdens het tweede semester van dit schooljaar nemen ook studenten van de K.U.Leuven in het kader van hun lerarenopleiding deel aan het buddy-begeleidingsproject van de stad Leuven voor maatschappelijk kwetsbare jongeren in het onderwijs. Hierdoor wordt het aantal buddy's en leerlingen nagenoeg verdubbeld van respectievelijk 80 tot 150 en van 165 tot 300. Het buddy-project voorziet in naschoolse begeleiding van de betrokken jongeren. De begeleiders geven twee keer per week in de school 1,5 uur bijles. Iedere buddy krijgt maximum 4 leerlingen toegewezen. De nadruk ligt op het aanleren van een goede studiemethodiek, het bijbrengen van verantwoordelijkheidszin en het motiveren van leerlingen bij hun studies. De stad coördineert het project via een voltijdse medewerker.

TMF

Jongerenzender TMF heeft maandag TMF-radio gelanceerd, dit is een nieuw, online radioconcept waarbij de luisteraar zelf bepaalt wat hij of zij graag wil horen. Het nieuwe radioplatform bevat meer dan 100.000 songs onderverdeeld in verschillende muziekstijlen. Aristo Music, een spin-off van de Katholieke Universiteit Leuven, tekende voor de technologie.

Met TMFradio kiezen de luisteraars zelf wat ze graag willen horen. Na een selectie uit één van de zes vooraf bepaalde muziekgenres, met name urban, hits, party, rock, alternatieve muziek en Belgisch, kan de luisteraar zijn keuze nog verder verfijnen met onder meer jaartal, of de muziek eerder van gevoelige of dynamische aard moet zijn en dies meer. Samen met de departementen Toegepaste Wetenschappen en Experimentele Psychologie van de K.U.Leuven onderbouwt Aristo Music op een wetenschappelijke manier het aanbieden van context gerichte muziek op basis van subjectieve informatie.

(mg)

Taxi's Rudy

Schaamte

Vorige week zaterdag organiseerde de K.U.Leuven een infodag voor toekomstige studenten. In tegenstelling tot de gewone infodagen, was dit er eentje voor een speciale doelgroep: de allochtonen. Verschillende specialisten van zowel de huisvestingsdienst als de dienst studieadvies waren opgetrommeld om de allochtonen en hun families met raad en daad bij te staan. De sociale dienst was paraat om advies te geven aan kandidaat studenten die het financieel wat krupper hebben. Maar wat bleek? Na enkele uren hoopvol wachten had nog niemand de weg naar het Van Dalecollege gevonden. Een flop was in de maak. De kranten hadden daags nadien een vette kluit aan de onzichtbare allochtone scholieren op de infodag. Er kwamen niet slechts enkelen opdagen, er kwam geen enkele allochtoon.

FINE FLEUR

Aan het Leuvense kennisinstituut worden studenten geacht uit te blinken in humane, exacte en medische wetenschappen. De knapste koppen van de streek worden geacht hier te doceren. De fine fleur onder hen heeft het voorrecht de unief te leiden. Maar het organiseren van een infodag is blijkbaar nog iets te moeilijk? Wat is dat voor onzin!

Aan de K.U.Leuven zelf zal het alvast niet gelegen hebben, aldus vice-rector Karen Maex. Oh neen, aan de K.U.Leuven zal het geheid niet liggen. Zij hebben toch wel duizenden folders verspreid zeker? En niet te vergeten, die folders waren zelfs vertaald in het Turks en het Arabisch. Het zal dus wel aan de allochtonen liggen?

Beste mevrouw Maex, blijf rustig zitten, wij zijn alvast in uw plaats door de grond gezakt van schaamte.

ZOELOE

Wat liep er dan mis? Staan allochtonen niet echt te springen om in Leuven te mogen studeren? Spreken laatstejaarscholieren niet eerder Nederlands dan Turks of Arabisch? Is het zelfs maar mogelijk dat er allochtonen bestaan die noch Turks noch Arabisch spreken, maar eerder Albanees, Pools, Lingala of Zoeloe? Met het aanspreken van op onze unief ondervertegenwoordigde groepen burgers is niets verkeerd. Enkel werd hier wel een zeer grote en abstracte doelgroep aangesproken: de allochtonen. Zijn dat diegenen die er bruiner uitzien dan wij? Of moeten ze in het buitenland geboren zijn? Weinig geld hebben? Slecht Nederlands spreken? Moslim zijn? Minstens in Sabra of Chatila gewoond hebben?

Als er één ding al lang duidelijk is, dan is het dat dé allochtoon niet bestaat. Het is een verzamelnaam voor een zeer heterogene groep mensen, met andere achtergronden en andere noden. Wat bedoelt de K.U.Leuven eigenlijk als ze graag allochtonen meer kansen wil geven in het hoger onderwijs? Weten de bollebozen van de dienst diversiteit zelf wel wie ze verwachtten op hun infodag? Met een kanon vang je geen muggen, wel met een doelgerichte aanpak. En die begint bij te weten wie precies in je doelgroep vertegenwoordigd is. De vele goede punten op vlak van diversiteit worden hopelijk niet nog meer overschaduwd door inefficiënte initiatieven.

AMATEURISME

Wij vinden het per slot van rekening spijtig dat onze oude en degelijke universiteit hier blijk geeft van amateurisme. En wat erger is, achteraf wordt met de vinger alle richtingen uitgewezen, zo verdoezel je natuurlijk je eigen slechte aanpak. 't Is goed in eigen hart te kijken, nog even voor het slapengaan.

Eric Laureys

Dit is een opiniestuk, alle meningen hierin verkondigd zijn strikt ter rekening van de auteur en niet van Veto te brengen.

Visit our Master's Meeting

5 March 2008

- Arts & Culture
- Behavioural & Political Sciences
- Business & Economics
- Computer Sciences
- Health & Life Sciences
- Law

www.unimaas.nl/mastersmeeting

Excellent master's programmes with a strong international dimension!

VIJGEN VOOR PASEN (3): MEDIA

Vriend of vijand?

Drie examenperiodes geleden begon de zwaarste regeringsformatie van het naoorlogse België. Intussen is uiteindelijk een interim-regering gevormd en hebben ook onze academici zich een duidelijke mening over de crisis gevormd. Van Valentijn tot Pasen laat Veto elke week een specialist aan het woord. Deze week: professor Bart Pattyn, hoofddocent ethiek aan de K.U.-Leuven.

Elisah Van Geluwe
& Maarten Goethals

Veto: Treffen de media zelf schuld aan deze crisis?

Bart Pattyn: «Media nodigen uit tot deelnemen, proberen een wij-gevoel te creëren. Mensen willen zich ook identificeren met het soort media dat ze verkiezen. Je hebt de Humo-lezer en de VTM-kijker. Het probleem in België is dat de berichtgeving in Vlaanderen en Wallonië sterk verschilt, zodat er twee publieke opinies zijn. Terwijl nu gefocust wordt op de verschillen, zouden we ons beter concentreren op de groepsverstandhouding. Blijven spelen met tegenstellingen kan er toe leiden dat de scheiding bijna onoverkomelijk wordt. Door deze stigmatisering van de taalgroepen, worden politici bijna automatisch opgevoerd als 'totem' van de Vlaamse of Waalse stam. Leterme is in Wallonië geen gewone Vlaming, nee, hij is voor hen de verpersoonlijking van alles wat Wallonië bedreigt. Dat is het resultaat van de manier waarop politici in de media naar voor worden gebracht.»

«De manier waarop de media de crisis in beeld brachten, miste sereniteit en was niet echt bevorderlijk voor een redelijk en nuchter debat. De berichtgeving was te vaak gericht op sensatie en *catchy oneliners*.

Ook politici hebben hier schuld aan. Opvalen moet, en dat gaat nu eenmaal niet als dossiervreter. België heeft echter wel nood aan goed bestuur. Gedurende de formatie werd op twee fronten gespeeld. Dat zorgt natuurlijk voor spanningen.»

Veto: Men sprak zelfs over een sms-cultuur.

Pattyn: «Gsm en blackberry zijn als werkinstrument handig, maar mogen niet ingezet worden om te lekken. Elk beroep heeft zijn grenzen: een politiemag ook niet zomaar zijn geweer gebruiken. Politici moeten aan zelfdiscipline doen en een lijn trekken tussen communicatie en onderhandelingen. Ook journalisten moeten beseffen dat ze niet alles kunnen publiceren. Neem nu die schootnota: de journalist die dat ontdekte moet zichzelf de vraag stellen of hij door het publiceren van deze foto wel degelijk iets zal bijdragen aan de discussie, of dat hij toegeeft aan de sensatie.»

Veto: Deontologische codes die journalisten hanteren zijn erop gericht dit soort emotionele reacties te vermijden. Wordt deze deontologie nog gerespecteerd?

Pattyn: «Deontologische codes zijn een middel om aan zelfregulering te doen, een manier om het debat open en sereen te kunnen laten verlopen. Media zijn nu zelfbedruipend, en men zoekt dus strategieën die geld opbrengen. Via doelgroepenonderzoek bepaalt men de onderwerpen die aan bod komen. Sensatie verkoopt altijd. Een goed voorbeeld is het Amerikaanse Fox News: zij beweren op een neutrale wijze te verslaan, maar steunen sterk op het wij-gevoel van de sterke, religieuze Amerikaan tegenover de té Europese democraat. Er wordt op een systematische wijze gepolariseerd, zonder dat de kijker het beseft. Dat is ook wat in België gebeurt: het beeld dat wij krijgen over de andere kant van de taalgrens is een vertekend beeld. Positief is dat we goed zijn ingelicht, dat we inzicht krijgen in de crisis. Maar het kan beter.»

INTERUNIVERSITAIRE WEEK

Europa in Vlaanderen

Welke rol speelt Europa in de vorming van het Vlaamse hoger onderwijs? En wat zijn de gevaren daarvan? Deze vragen legt de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) voor aan panel van onderwijsexperten in haar congres 'Hoe Europees is het Vlaamse hoger onderwijs?'

Maarten Goethals

Het congres is een onderdeel van een interuniversitaire week die een samenwerking is tussen de studentenraden van Leuven, Luik en Louvain-la-Neuve. Met dit unieke initiatief willen de drie het hebben over de toekomst van het hoger onderwijs in België en Europa. In de respectievelijke steden gaat, elk op een andere dag, een debat door met een zelfgekozen onderwerp. Zo stelt Luik de opkomst en de populariteit van rankings in vraag, alsook de waarde ervan als parameter voor goed onderwijs en onderzoek. Louvain-la-Neuve ziet het breder en bespreekt de maatschappelijke rol van universiteiten. LOKO kijkt naar het Vlaamse hoger onderwijs en zoekt naar haar Europese fundamenteën. In het panel dat de Leuvense studentenraad bijstaat, zitten onder andere ere-rector Oosterlinck, onderwijscoördinator van de K.U.Leuven Melis en Vlaams Minister van Onderwijs Vandenbroucke. Het is de eerste maal dat de drie studentenraden de krachten bundelen.

NEOLIBERAAL

Als onderwerp koos LOKO de Europese dimensie binnen het Vlaamse hoger onderwijs. Met dit thema hopen de organisatoren een kritische blik te werpen op hedendaagse tendensen. Waarom precies die invalshoek?

De aandacht van Europa voor het hoger onderwijs is een relatief recente ontwikkeling. De verklaringen van Bologna in 1999 vormen daarin een kantelmoment. De 29 aanwezige ministers van onderwijs engageerden zich om een Europe-

se onderwijsruimte te creëren die inspeelt op de noden van een kennissamenleving en een geglobaliseerde economie. Een dergelijke ruimte kan er maar zijn wanneer alle nationale onderwijsstructuren op elkaar zijn afgestemd, zo ook de Vlaamse. Het model dat de ministers hiervoor uitdachten, is de bachelor-masteropdeling. Het gebruik van credits vergroot daarbij de wederzijdse erkenning tussen instellingen.

Vóór Bologna was er een veelvoud aan nationale onderwijsystemen: het Duitse, het Franse en het Angelsaksische model. Het verschil tussen de drie werd bepaald door de koppeling van onderwijs en onderzoek. Maar in elk geval stond die koppeling ten dienste van het individu en zijn ontwikkeling. Met de toename van marktelementen lijkt het of dat het hoger onderwijs zijn prioriteiten heeft verlegd: van het individu en zijn ontplooiing naar de onpersoonlijke eisen van een neoliberale markt. Daarom is het niet vreemd te stellen, zoals LOKO doet, of Bologna en de vraag naar een eengemaakt Europese onderwijsruimte eigenlijk onderbouwd wordt door een pedagogisch en filosofisch project, en niet louter de economie als legitimerend referent heeft.

Vanuit dat opzicht worden dan de volgende vragen gesteld: heeft de overheid nog oog voor het humanistisch project van het onderwijs? Zijn de veranderingen niet al te voortvarend doorgevoerd? Is Bologna pedagogisch verantwoord? Hebben de recente ontwikkelingen in Vlaanderen, zoals de associatievorming, niet al te veel de kant gekozen van winstgevende sectoren? Afwachten dus wat het panel met experts hierop te zeggen heeft.

Wanneer: woensdag 27 februari

Waar: Auditorium Jean Monnet (Parkstraat 45)

Uur: 14.00u – 17.30u

Aansluitend receptie

“De universiteit moet een doel op zich kunnen zijn”

Sinds professor Kerkelijk Recht Rik Torfs enkele jaren geleden de rectorverkiezing verloor nadat studenten de voorkeur gaven aan medekandidaat Marc Vervenne, staat de relatie tussen de presentator van *Nooitgedacht* en de studentenvertegenwoordigers op een laag pitje. Een dieptepunt was de hetze rond een column van Torfs over het examen van een godgeleerd meisje enkele weken geleden. Hoog tijd om professor Torfs en Klaas Keirse, de voorzitter van de studentenraad LOKO met elkaar te verzoenen.

Simon Horsten & Ward Neyrinck

Veto: Rector Vervenne zorgde drie jaar geleden voor een studentenvertegenwoordiger in het dagelijks bestuur van de K.U.Leuven, het Gemeenschappelijk Bureau (GeBu). Zo werd het medebestuur van de studenten na decennia van strijd wel heel concreet. Wat vinden jullie van dit model van medebestuur — en allereerst: wat vindt Klaas Keirse hiervan, als voorzitter van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) de vertegenwoordiger in het GeBu?

Klaas Keirse: «Ik ben uiteraard vóór het huidige systeem anders zou ik er niet in meedraaien, maar ik ben me er wel bewust van dat we niet mogen vastroesten in één bepaald systeem. Het kan goed zijn dat er in de verre of nabije toekomst een breekpunt komt waarbij we ons als studenten niet langer kunnen gedragen als medebestuurders, maar de straat op moeten als pressiegroep en zo hard mogelijk oppositie gaan voeren. Aan de andere kant denk ik dat wij nu op allerhande manieren bezig kunnen zijn met het vormgeven van onze opleidingen en de universiteit zoals die er voor de studenten moet uitzien, precies doordat wij op de juiste vergaderingen aanwezig zijn en daar in elk specifiek dossier de belangen van de studenten kunnen verdedigen. Ook wanneer het bijvoorbeeld gaat om kleine, vaak technische details met belangrijke repercussies voor de student. Dat soort dingen kun je niet altijd veranderen door de straat op te komen.»

“Je hoort me niet zeggen dat professoren te weinig verdienen”

Veto: Hoe denkt u over het medebestuur aan de K.U.Leuven, professor Torfs?

Rik Torfs: «Ik ben een groot voorstander van medebestuur. Dat was ik vroeger ook al als studentenvertegenwoordiger en later als kandidaat-rector. Volgens mij is het een goede zaak dat er in het GeBu een jong iemand zit die als vertegenwoordiger van de studenten een specifiek perspectief kan binnenbrengen dat anders allicht niet in rekening zou worden gebracht. Door het typische verloop van een academische carrière is het immers zo dat in het GeBu toch vooral profven zitten die zich allemaal bevinden binnen één bepaalde leeftijdscategorie. Veel is wel afhankelijk van de persoonlijkheid van de desbetreffende studentenvertegenwoordiger.»

CONSUMENTISME

Klaas: «Evalueren of ik de geschikte persoonlijkheid heb, laat ik liever aan anderen over (*lacht*). Ik ben er me in elk geval van bewust dat ondanks de amicale sfeer waarin een beleidsploeg functioneert, ik daar in de eerste plaats zit als een studentenvertegenwoordiger. En al zit ik in het GeBu, er zijn nog altijd beslissingen die buiten mij om gebeuren. Volgens mij is het belangrijkste voordeel aan de aanwezigheid in het GeBu dat je zicht krijgt op het hele beslissingsproces, van begin tot einde. Zo kun je, indien dat nodig is, vroeg genoeg ingrijpen zodat je

niet moet gaan protesteren tegen dossiers waarin de beslissing al vastligt.»

Torfs: «Er moet wel een onderscheid gemaakt worden tussen “medebestuur” en het huidige model. Ik ben op zichzelf een groot voorstander van medebestuur, maar waar ik het wel moeilijk mee heb is met de wat dubbele rol die studenten spelen in de complexe organisatie die de universiteit is. Enerzijds zijn ze medebestuurder maar anderzijds ook consument en daarin zie ik een tegenstrijdigheid. Dat is zelfs niet iets wat ik Klaas verwijt; het zit ook gewoon in de Vlaamse regelgeving. Die gaat uit van een contractuele relatie die heel sterk op die van een consument lijkt: “Ik koop iets en ik krijg het.” Wanneer de student vanuit die mentaliteit zou medebesturen, zie ik een soort kortsluiting. Hij reageert dan eigenlijk meer als een consument dan als iemand die het algemene belang nastreeft. Dit houdt in dat je soms tegen het pure consumentisme in moet gaan. Die zaak is volgens mij momenteel niet uitgeklaard.»

Veto: Vindt u dan dat de studenten zich op dit moment als consumenten gedragen?

Torfs: «Je hebt nu meer dan ooit studenten van verschillende pluimage. Dat heeft ook te maken met de onduidelijkheid over wat een universiteit is. In België streven we naar uni-

moeilijk. Als medebestuurders worden wij in de rol van partner geduwd, maar aan de andere kant moeten we ook de spreekbuis zijn voor de studenten die zich veel meer als contractanten, consumenten beschouwen. Je moet voortdurend laveren tussen meegaan in bestuur en dus af en toe ook toegevingen doen om een compromis te bereiken en aan de andere kant je ook strak opstellen als vertegenwoordiger van die studenten die als contractant op een bepaald punt echt hun gelijk willen halen.

“Er is niets fundamenteel verkeerd aan zo snel mogelijk een diploma te willen behalen”

Wij vertegenwoordigen zowel studenten die vooral geïnteresseerd zijn in een diploma om vlot op de arbeidsmarkt hun weg te kunnen gaan als studenten die eerder naar de universiteit komen in de geest van het *universitas* ideaal van brede vorming. Ik denk trou-

cultuurbeleid, waar het er ook vooral om draait steeds grotere groepen te bereiken. Als je niet oplet ga je echter zo ver in allerlei interactieve spelletjes om meer volk aan te trekken dat je je eigenheid gaat verliezen en er kwalitatief op achteruit gaat. Daar moeten we erg voor opletten, want functieverlies van de universiteit kan betekenen dat andere groepen in de samenleving haar functie gaan overnemen. We moeten er immers altijd aan denken dat de universiteit slechts één van de vele actoren is in de samenleving waarvan de inhoud en plaats niet vastliggen.»

Klaas: «Ik ben het ermee eens dat er ruimte moet zijn voor het bestuderen van iets; louter om het bestuderen zelf, zonder dat er per se een direct nut hoeft te zijn. Mijn eigen studierichting *geschiedenis* wordt trouwens vaak in die zin aangehaald, maar ik vind dat u twee dingen door elkaar haalt. Naar mijn mening moet een universiteit openstaan voor iedereen die wil bijleren, dus ook bijvoorbeeld voor een allochtone studente met een hoofddoek.»

Torfs: «Ik ben het daar zeker niet mee oneens, maar we moeten wel zeer goed opletten. Want stel, hypothetisch, dat een te grote fixatie op emancipatie tot een lichte kwaliteitsdaling leidt, dan kan dat ertoe leiden dat de werkelijke selectie voor bijvoorbeeld de betere en interessantere jobs zal gaan gebeuren op basis van criteria die niet gedemocratiseerd zijn. Dit kan bijvoorbeeld gebeuren door bijkomende dure opleidingen in de VS, maar ook door selectiecriteria op sollicitaties zoals het vermogen zichzelf te presenteren. Mensen uit hogere milieus van thuis uit hebben hier vaak een voordeel in.»

EX CATHEDRA

Veto: We hebben het al uitvoerig over de plaats en rol van de student gehad, maar hoe zit het met de rol en het profiel van “de professor”?

Torfs: «Het ideaal zou natuurlijk zijn dat elke prof én een fantastisch onderzoeker, én een geweldig communicator was en dat hij of zij meteen ook uitmunt in maatschappelijke dienstverlening, maar erg realistisch is dat niet. Alle mensen hebben hun eigen sterktes en zwaktes en dus is het ook niet zinvol één uniform model voor iedereen na te streven. Je kunt van alles bijsturen, maar je kunt het individu niet ten gronde veranderen. Laat mensen toch vooral doen waar ze goed in zijn. Daar moet wel aan worden toegevoegd dat van een professor die aan de universiteit lesgeeft wel verwacht kan worden dat die tot eigen onderzoek in staat is. De dosering onderzoek-onderwijs hoeft trouwens ook niet gelijk te blijven. Toen ik een jaar in Nederland doceerde, zag ik dat in een vakgroep elk jaar de koppen bijeen werden gestoken om onderling af te spreken wie wat zou doen. Dat systeem werkte heel goed.»

«Een apart probleem dat momenteel vooral opspeelt in de faculteiten recht, economie, geneeskunde en bij de ingenieurs is dat de absolute top van de studenten eerder geneigd is voor de private sector te kiezen dan voor een academische carrière omdat ze daar meer kunnen verdienen. Je hoort me niet zeggen dat professoren te weinig verdienen, maar aan de andere kant kun je de markt-wetten ook niet gaan ontkennen. Dus moet ervoor gezorgd worden dat de werkomstandigheden hier des te aangenamer zijn.»

Klaas: «Denkt u niet dat het probleem ook voor een stuk kan worden opgevangen door nog meer dan nu het geval is af te stappen van het ex-cathedra-onderwijs en te kiezen voor een meer praktijkgerichte benadering voor een aantal vakken? Dat zou mensen met waardevolle ervaring van buiten de universiteit misschien vlugger de stap doen zetten.»

Torfs: «Akkoord, maar de ervaring leert me wel dat voormalige praktijkmensen soms de ergste theoretici worden eenmaal ze de universiteit binnenstappen.»

(foto Simon Horsten)

versiteiten die aan de top staan en tegelijk een zo breed mogelijke instroom hebben, terwijl je in het buitenland ziet dat topuniversiteiten vaak selectief zijn. Te gemakkelijk wordt er, ook door politici, van uitgegaan dat die twee zomaar verenigbaar zijn en dat geloof ik dus niet. Door die onduidelijke visie heb je soms verschillende verwachtingen. Sommige studenten komen naar de universiteit louter en alleen met de idee: “Laten we eens zo gemakkelijk mogelijk een diploma behalen,” anderen willen hier écht topkwaliteit krijgen.»

Veto: Laten we het de student vragen: wat zijn studenten eigenlijk? Wanneer jullie als medebestuurder aan vergaderingen deelnemen worden jullie waarschijnlijk als gelijkwaardige partner eerder dan als consument beschouwd, of niet?

Klaas: «Dat is zeker zo en dat is inderdaad

wens niet dat er iets fundamenteel verkeerd is aan zo snel mogelijk een diploma willen behalen waarmee men aan de slag kan. Dat is perfect normaal. Aan de andere kant draagt mijn hart wel meer sympathie weg voor de student die naar de universiteit komt om zich ten volle te ontplooiën.»

Torfs: «Ik denk dat we beiden dezelfde dichotomie zien, al weet ik niet goed hoe we eruit moeten geraken. Op dit moment heb ik het gevoel dat er een zekere instrumentalisering is van de universiteit om vooral de sociale toegang gemakkelijker te maken en dat de balans wat overslaat. Het theoretische concept van de universiteit als instrument om een bepaald opgelegd doel te bereiken lijkt me problematisch. De universiteit moet een doel op zich kunnen zijn. Ik zie parallellen met het

WAT STAAT ER NU PRECIES IN DIE NOTA?

Minder opleidingen, meer studenten

De afgelopen jaren heeft het Vlaamse hoger onderwijs heel wat chirurgische ingrepen ondergaan, en zeker niet enkel van esthetische aard. De grootste veranderingen liggen echter nog in het verschiet. De nota-Soete van de Ministeriële Rationalisatiecommissie schetst voor de eerste maal een beeld van hoe het Vlaamse hoger onderwijs er binnen tien jaar kan uitzien.

Simon Horsten

Dat de commissie 'rationalisatiecommissie' wordt genoemd, is geen toeval: onderwijsminister Frank Vandenbroucke roept al jaren dat het hoger onderwijs danig gerationaliseerd moet worden. Lees: met minder versnipperde (financiële) middelen en meer aangepaste structuren beter onderwijs leveren en onderzoek voeren. Het meest in het oog springende gevolg is de eventuele afschaffing van kleinere opleidingen die in verhouding veel geld kosten. Zo kan je aan de

Vlaamse hogescholen kiezen tussen twintig opleidingen *office management*: te veel, te kostelijk en — door de versnippering van talent, middelen en expertise — onvermijdelijk nefast voor de kwaliteit. Naast afschaffing zijn ook samenwerkingsverbanden tussen opleidingen of het creëren van significant van elkaar verschillende opleidingsprofielen mogelijk om te rationaliseren.

UNIEK

De huidige nota stelt nu concrete minimale studentenaantallen voor om als opleiding 'groot genoeg' te zijn. Ze spreekt zich enkel uit over bacheloropleidingen. Tegen het begin van het academiejaar 2012-2013 moet voor alle opleidingen die in de drie jaren tezamen een bezettingsgraad hebben van minder dan 80 equivalenten van voltijdse studenten (dus 80 maal 60 studiepunten) "een rationalisatieplan operationeel zijn". Drie jaar later is dat voor alle opleidingen met minder dan 115 studenten in de drie studiejaren. Opvallend is wel dat het nume-

rieke criterium vrijwel allesbepalend is en kwaliteit niet als pluspunt in rekening wordt gebracht. Uitzonderingen op de studenten-aantallen worden onder andere toegestaan wanneer de opleiding levensbeschouwelijk gekleurd is, als het om knelpuntenberoeven gaat of als het om unieke opleidingen gaat in Vlaanderen. Bovendien mogen de volgende twee jaar geen nieuwe opleidingen worden ingericht.

VAAG

Aangezien de academische bachelors van de hogescholen momenteel in een academiseringsproces zitten (ze worden ingebed in wetenschappelijk onderzoek), heft het verschil tussen academische hogeschool- en universiteitsopleidingen op termijn zichzelf op. De evolutie naar een binair hoger-onderwijssysteem met professionele en academische opleidingen moet volgens de commissie-Soete vanaf 2012 haar sluitstuk vinden in de overname van academische hogeschoolopleidingen door de universiteiten. Dat zou enor-

me gevolgen hebben voor de organisatie van het hoger onderwijs, de problematische gelijkgeschikking van personeelsstatuten, de sociale voorzieningen en noem maar op. De nota suggereert bijvoorbeeld voor de personeelskwestie onder andere een uitdooft-scenario voor de hogeschoolwerknemers die hun statuut niet willen afgeven en niet voldoen aan de 'universitaire' criteria, maar de oplossingen blijven zeer vaag. Helemaal onduidelijk is de toekomst van de professionele bachelors, die in sterk afgeslankte — vaak zelfs onthoofde — hogescholen overblijven. De associaties zouden volgens de nota wel moeten blijven bestaan als 'koepelorganisatie' voor de universiteiten en de hogescholen, maar het zwaartepunt zou opnieuw van de associatie naar de universiteit verschuiven.

Wie de nota zelf wil raadplegen, kan surfen naar www.ond.vlaanderen.be/nieuws/2008p/files/0212-rapport-Soete.pdf

ONVREDE OVER RATIONALISATIEPLANNEN

"Hold-up op hogescholen"

Het rapport van de Ministeriële Commissie, kortweg het rapport-Soete, moet niet op veel sympathie rekenen bij de hogescholen. "De hogescholen zaten niet mee aan de schrijftafel," klinkt het verwijt hard. Het werkstuk is daarom niet representatief.

Maarten Goethals

Het is niet de eerste keer dat een minister van onderwijs aan een externe commissie vraagt de rationalisering in Vlaanderen vorm te geven. Oud-rector van de K.U.Leuven Roger Dillemans was de eerste die het mocht proberen. Tevergeefs, zo bleek na enkele maanden. Minister Frank Vandenbroucke (sp.a) stelde deze keer een Ministeriële Commissie in. Een potpourri van persoonlijkheden, zwaargewichten en belangen. Grote afwezigen waren de hogescholen. "De nota is het product van een niet-representatief groepje. Samen met veel collega's vind ik dat problematisch." Dat zegt Luc Van De Velde,

Algemeen Directeur van de Erasmushogeschool Brussel.

Zeker wat de bacheloropleidingen betreft is de nota duidelijk. Opleidingen met minder dan 80 studenten verdwijnen tegen 2012-2013. Drie jaar later wordt de grens opgetrokken naar 115 studenten. Hoewel alle algemeen directeurs de noodzaak van rationalisatie inzien, begrijpen ze niet hoe de commissie die getallen vastlegde. Bovendien lijkt het belangrijkste hoofdstuk niet geschreven. "Het rapport betekent niets, omdat het niets zegt over hoe te rationaliseren op het niveau van de masters. Dát is de werkelijke discussie. Ik ben niet onder de indruk," oordeelt Toon Martens, algemeen directeur van de KHLeuven, scherp. Van De Velde verwoordt het als volgt: "Men heeft enkel moeite gedaan om concreet te gaan wat betreft de professionele bachelors. Tot de academische opleidingen, en de masters in het bijzonder, is de commissie niet gekomen. Dit is een *hold-up* op de hogescholen."

PEDANT

Daarnaast hebben beide directeurs ook moeite met het inkantelingsverhaal en de principiële keuze voor een binair onderwijsstelsel in Vlaanderen. Dat wil zeggen dat het hogeronderwijslandschap in de toekomst nog enkel zal bestaan uit professionele opleidingen van het korte type (enkel bachelor) en academische studies. De eerste heeft een duidelijke beroepsfinaliteit — zoals een bachelor in de verpleegkunde — en wordt aangeboden in de hogescholen. De tweede, gestoeld op wetenschappelijk onderzoek, wordt alleen ingericht door de universiteit. In de toekomst verdwijnt een tussenklasse, namelijk de professionele opleidingen van het lange type (bachelor en master). Deze worden geïntegreerd in de universiteit.

"Men steelt bij nacht en tij opleidingen van de hogescholen om die daarna te laten inkantelen in de universiteiten. Dat is riskant, omdat je daardoor de perceptie kweekt dat je in het hoger onderwijs een eerste en een

tweede klasse van onderwijs hebt. Alsof enkel de universiteiten kwaliteit aanbieden. Dat is pedant," waarschuwt Van De Velde.

"Velen hadden op rust gehoopt, maar deze nota brengt veel teweeg." Daarmee zinspeelt Martens niet enkel op structurele veranderingen, maar ook op de politieke kant van de zaken. "Het eigenlijke debat moet nog worden gevoerd. Nu zullen de bindingen van de instellingen en de politieke partijen zichtbaar worden. Maar dan is nog maar de vraag wie, met in het achterhoofd de regionale verkiezingen van 2009, de politieke moed zal hebben om akkoord te gaan met het schrappen van opleidingen?"

Hoe de discussie nog zal verlopen, blijft onduidelijk. Dat die op het scherpst van de snee zal verlopen, staat buiten kijf.

K.U.LEUVEN STAAT VOOR UITDAGING

Organisatie en behoud van kwaliteit

Met het verschijnen van de nota Soete, is het startschot gegeven voor een hevige rationalisatiewoede in Vlaanderen. De beperkte middelen zo efficiënt mogelijk gebruiken, luidt de regel. Aan de universiteiten wordt een voortrekkersrol toegedicht. Is de K.U.Leuven hier voor klaar?

Ide Smets & Maarten Goethals

'Efficiënt bestuur', dat zal de komende jaren nodig zijn om alle plannen uit te voeren. Rationaliseren is ieders verantwoordelijkheid, maar mag niet onverhoeds gebeuren. Daarom heeft de Ministeriële Commissie in haar nota suggesties geformuleerd, waarbij het zwaartepunt duidelijk bij de universiteiten ligt. Op de langere termijn zullen zij uitgroeien tot gigantische instellingen met enor-

me onderwijsbevoegdheden. Mocht dat nu al niet het geval zijn voor de K.U.Leuven, dan zeker binnen enkele jaren van omvormingen. In die mate dat het opnieuw de grootste onderwijsinstelling in Vlaanderen wordt.

Dat de commissie daarom verschillende malen de nadruk legt op een 'versnelling en versterking van de invoering van efficiënt bestuur' mag geen verrassing heten. Daarom is de vraag naar de bestuurlijke capaciteiten van rector Marc Vervenne en zijn ploeg een legitieme kwestie. Het lijkt dat de grootste inzichten niet van de primus inter pares komen, maar van de mannen in de schaduw. Gepolst naar de inbreng van de rector in het tot stand komen van de nota, blijven velen pijnlijk stil. Het woord 'inkantelen', dat de overheveling van sommige professionele opleidingen naar de universiteiten aanduidt, is echter wel van zijn hand. De enige bijdrage in de tekst, als we goedgeplaatste bronnen

mogen geloven. De sterkhouders in dit verhaal blijven Koenraad Debackere, Algemeen Directeur van de K.U.Leuven, en nog steeds ere-rector André Oosterlinck.

MERKNAAM

Hoe de K.U.Leuven er in de toekomst zal uitzien, is niet geheel duidelijk. Door het opwaarderen en het meetrokken van bepaalde professionele opleidingen in het academische onderzoek, worden die deel van de universiteit. Zowel bestuurlijk als organisatorisch heeft dit grote onvoorziene consequenties. Hoewel er aan de K.U.Leuven al geïntegreerde en geassocieerde faculteiten zijn, is dat nog geen garantie voor een vlotte overgang.

Beweren dat de universiteit de kat uit de boom kijkt, is te sterk uitgedrukt. En zelfs verkeerd. De voorbije jaren zijn al enkele in-

terne nota's de revue gepasseerd die het pad moeten effenen. Maar die bleken telkens te mager, en werden soms ronduit slecht onthaald door de universitaire gemeenschap. Spreken van een succesvolle, proactieve aanpak, is echter overhaast.

Daarnaast is dé grote uitdaging het behouden van kwaliteitsvol onderwijs en onderzoek. Velen vrezen dat academiseren het omgekeerde effect zal hebben voor de Leuvense universiteit, namelijk een tendens naar *hogeschoolsering*. Ze vergooien hun merknaam, hoor je vaak. Hoewel de nota meermaals benadrukt dat kwaliteit een prioriteit moet zijn, reikt het geen echte werkinstrumenten aan. Ook hier afwachten wat de Alma Mater in petto heeft.

KOSOVO ONAFHANKELIJK: DE SPLIJTZWAM VAN DE BALKAN

“Tranen van geluk en verdriet”

Sinds vorige week heeft de wereld er een nieuwe staat bij. Kosovo heeft zich op 17 februari losgescheurd van Servië na een lange onafhankelijkheidsstrijd. Het autonome dwergstaatje wordt intensief begeleid door de internationale gemeenschap. Beelden van feestende Kosovaren werden vorige week echter al vlug verdrongen door die van Servische, ambassadebestormende heethoofden. Vele vragen blijven dus nog onbeantwoord. Hoe zal het met Kosovo aflopen? Wat betekent de dreigende spierballentaal van grote beer Rusland?

Sebastiaan Holslag & Nathalie Hoes

Voor wie het ondanks uitvoerige berichtgeving nog niet zou weten; Kosovo is gelegen op het Balkanschiereiland. Het telt ongeveer twee miljoen inwoners waarvan 90 % etnische Albanezen. De weg naar onafhankelijkheid was er een van lange adem. Al eeuwenlang ondervonden de Kosovaren het juk van vreemde mogendheden. Zo waren er de Turken in de negentiende eeuw, de communisten onder Tito, de Serviërs onder Milosevic en het VN protectoraat vanaf 1999. Nu zou dit allemaal tot het verleden behoren. Het moment is aangebroken waarop Calimero op eigen benen zal moeten staan. We bevroegen een aantal professoren en maten het onafhankelijkheidsgehalte bij een handjevol Kosovaarse studenten

Veto: Kan Kosovo, als armste regio binnen het voormalige Joegoslavië, overleven?

Raymond Detrez (professor geschiedenis van de Balkan): «Kosovo kreeg al in de tijd van Joegoslavië enorm veel financiële en economische hulp. Het wordt nu voorgesteld alsof ze de hele tijd onderdrukt werden, maar eigenlijk werd Kosovo vrij goed behandeld. Het was een arm gebied, maar men had veel culturele en politieke rechten. Op dit moment is Kosovo afhankelijk van internationa-

Katlijn Malfliet (foto Lisa Develtere)

le hulp en dat zal in de nabije toekomst niet meteen veranderen. Grootste probleem is dat men investeringen nodig heeft, maar die komen er natuurlijk niet zolang de regio de reputatie heeft een conflictzone te zijn. Daar komt dan nog eens de enorme nataliteit bij. Dat is hun goed recht, maar dat betekent wel dat er met die weinige middelen heel veel monden te voeden zijn.»

Veto: Wat zal Servië ondernemen?

Detrez: «Op korte termijn zal Servië veel lawaai maken, met een economische en diplomatieke boycot, maar dat kunnen zij toch niet volhouden. De meeste Serviërs willen lid worden van de EU en daarom moeten zij streven naar goede relaties met hun buurlanden. Het is voor Servië een verschrikkelijke vernedering, alsof ze Brussel van Vlaanderen zouden afpakken. Op lange termijn zijn ze natuurlijk beter af zonder Kosovo, het is een

arm gebied dat hen enorm veel geld kost.»

Veto: Zal Rusland zich daar zomaar bij neerleggen?

Katlijn Malfliet (hoofd van de onderzoeksgroep Centraal- en Oost-Europa): «Rusland noemt Kosovo een belangrijke domper op de relaties met de EU. Rusland spreekt dubbele taal: ze 'vrezet' dat de bevroren conflicten — Nagorno Karabach, Zuid-Ossetië, enz. — daardoor ook een bepaalde evolutie gaan kennen. Het is echter duidelijk dat Rusland die conflicten laat bestaan, zolang het zelf wil dat ze bestaan.»

Veto: Is de desintegratie van de Balkan alleen maar negatief geweest?

Detrez: «Enkel Slovenië is er beter aan toe, voor alle anderen is het slechter. Er moet in ieder geval iets radicaals gebeuren. Kosovo is nog steeds een soort van protectoraat. Als de internationale gemeenschap zich terugtrekt,

weet je niet wat er gaat gebeuren.»

Malfliet: «Men moet het groter wordende Europa institutioneel kaderen. De grenzen van het ijzeren gordijn lijken op te schuiven naar het Oosten en Kosovo is een belangrijke indicatie van die nieuwe opdeling. Ik zie niet veel perspectief om dit te vermijden, getuige de politieke intenties van Rusland en de EU die zich vrij euforisch blijft opstellen in het geloof in haar eigen succesformule.»

TRANEN

Deze berichten stemmen ons niet hoopvol. Wat denken Kosovaarse studenten zelf over hun toekomst en hun zo begeerde onafhankelijkheid?

Lizabeta Paloka: «Ik ben een van de Albanezen wier elementaire mensenrechten twee decennia lang werden geschonden. Het Servische regime had een negatieve impact op alle structuren van de samenleving; kinderen die van school werden gestuurd, beperkte werkgelegenheid, enz. Tijdens de NAVO-interventie leidden de Servische troepen een etnische zuivering en werd ik samen met de meeste Albanezen gedeporteerd. De huidige onafhankelijkheid is de wil van de bevolking. Toen de onafhankelijkheid werd uitgeroepen, weende ik van geluk omdat we nu eindelijk een eigen staat hebben. Maar ook van verdriet voor iedereen, ook vrienden van mij, die voor deze dag zijn gestorven.»

Veto: Zullen Kosovaren en Serviërs in de toekomst vreedzaam kunnen samenleven?

Artan Çollaku: «Er zijn verschillende succesverhalen over samenwerking op gebied van recht-, cultuur-, sport- en jeugdbeleid. Die weerspiegelen de wil en mogelijkheden van de bevolking om politici tot hervormingen te dwingen. Het is een opgave om ouderwetse politici, zoals de huidige Servische eerste minister, te verwijderen en te voorkomen dat zij invloed verwerven door middel van haat. Beide volkeren zullen een turbulente overgangperiode doormaken en blijven dus kwetsbaar voor politieke manipulatie.»

ETHISCHE EICELDONATIE?

Studentes als eiceldonoren

Er is een tekort aan eiceldonoren waardoor wachttijden vaak meer dan twee jaar bedragen. Een aantal artsen die deel uitmaken van LIFE, het Leuvense instituut voor Fertilititeit en Embryologie, startten daarom in samenwerking met Lieve Van Weddingen een initiatief om studentes aan te spreken over de mogelijkheid tot eiceldonatie. Een initiatief dat gevaarlijk dicht aanleunt bij rekruteren.

Ide Smets & Ruud Boeckx

“Voldoening en ervaring! Geluk en een kind! Dankzij jou!” Zo verwelkomt de site www.eiceldonatie.be, het uithangbord van de sensibiliseringsactie, potentiële donoren. Om nog onwetende studentes van de mogelijkheid tot eiceldonatie op de hoogte te brengen, werd het idee gelanceerd om naar fakbars te trekken. Eiceldonoren mogen verder op een vergoeding van € 750 rekenen. Wanneer we professor Thomas D’Hooghe, afdelingshoofd van het fertilititeitscentrum aan het UZ Leuven naar zijn mening over de site vragen, blijkt dat hij het een eufemistische voorstelling van de realiteit vindt als je zowel medische, psychosociale als financiële risico’s in beschouwing neemt. Ook ongeveer elk ander fertilititeitscentrum in Vlaanderen reageerde met scepsis op het initiatief.

VZW

De actie gaat uit van Lieve Van Weddingen.

Zij werkt onafhankelijk, en heeft als enige bezigheid het zoeken van donoren. Deze donoren kunnen dan zowel bij LIFE als andere fertilititeitscentra in België terecht. Waar ze haar inkomsten haalt voor deze activiteiten is onduidelijk. Betrouwbare bronnen bevestigen echter dat Van Weddingen via een vzw-constructie wordt betaald door LIFE. Er is dus een commerciële link die niet rechtstreeks van LIFE uitgaat, maar wel door de organisatie gestuurd wordt. Anderzijds vermeldt de site ook expliciet dat patiënten kunnen rekenen op medische begeleiding van een aantal dokters die verbonden zijn aan LIFE.

LIFE omvat enerzijds een onafhankelijk centrum voor vruchtbaarheidsdiagnostiek, dat dienst doet als consultatiehuis voor mensen met vruchtbaarheidsproblemen. Anderzijds bestaat er binnen het Regionale Ziekenhuis Heilig Hart te Leuven een Unit voor Reproductieve geneeskunde (URG) die handelingen uitvoert zoals IVF, eicelpunctie, en embryotransfer. Alleen deze eenheid is als centrum erkend door de overheid om deze medische handelingen uit te voeren. Het ziekenhuis draagt de verantwoordelijkheid voor het medisch handelen van deze reproductieve eenheid, maar beweert dat de acties volledig uitgaan van hun onafhankelijke gedeelte van Life, het centrum voor vruchtbaarheidsdiagnostiek. Dit ondanks de betrokkenheid van stafleden die wel onder de directe bevoegdheid van het ziekenhuis vallen, en ondanks de expliciete vermelding van de site www.eiceldonatie.be op de site van LIFE. Bovendien is eiceldonatie een medische handeling die moeilijk onder vruchtbaar-

heidsdiagnostiek te catalogeren valt.

Noch de directie noch de ethische commissie van het Heilig Hart ziekenhuis waren op de hoogte van het initiatief en distantieerden zich in een eerdere persmededeling van een dergelijke sensibiliseringsactie. “Door dergelijke medische handelingen aan het ethische discours te onttrekken, komen we in een situatie terecht waardoor het risico op commercialisering reëel is,” aldus dokter Derey-maeker en dokter De Smet, leden van de ethische commissie van het Heilig Hart ziekenhuis. Hoe is het mogelijk dat artsen van LIFE/Heilig Hart ziekenhuis actief studenten rekruteren zonder positief advies van de ethische commissie of de directie van het H. Hart Ziekenhuis?

ENQUÊTE

Een enquête onder studentes leert ons dat het merendeel sceptisch tegenover eiceldonatie staat. Slechts een zestal studentes van de zestig ondervraagden is onvoorwaardelijk voorstander. Veertien studentes willen er eventueel over nadenken na voldoende geïnformeerd te zijn over de risico’s. Voor de behandeling worden patiënten gedurende twee weken blootgesteld aan een behandeling waarbij er dagelijkse inspuitingen worden gegeven met hormonen. Deze concentraties zijn tien keer zo hoog als de natuurlijke hormoonwaarden en brengen een aantal nevenwerkingen met zich mee zoals buik- en hoofdpijn en irritatie. Ondanks nauwgezette opvolging bestaat er een risico van één à twee procent op overstimulatie. Verder moet men

rekening houden met de risico’s bij de eigenlijke punctie. Eén à twee procent van de donoren kan geconfronteerd worden met nabloedingen. Er is geen bewijs dat de ingreep een impact zou hebben op de toekomstige vruchtbaarheid, maar er is ook geen garantie dat er geen probleem zou zijn.

Indien men meer dan € 750 zou aanbieden, zijn nog een achttal andere studentes bereid om hun medewerking te verlenen. Het is een redelijk bedrag om de ongemakken die de procedure met zich meebrengt te compenseren. Dit werd berekend voor vrouwen die werken en dus een aantal dagen verlof moeten nemen, wat niet het geval is bij studentes.

Uit de enquête blijkt verder dat er unanimiteit bestaat over het feit dat een fakbar niet de juiste plaats is om studentes te informeren over eiceldonatie. In het UZ Gasthuisberg werkt men aan een informatieve brochure die verspreid zal worden in bloedtransfusiecentra. In het Heilig Hart ziekenhuis vraagt men zich af of eicellen die normaal gezien verloren gaan bij IVF een deel van het tekort kunnen opvangen.

Ten slotte blijkt dat een derde van de studentes zich niet in staat acht om de gevolgen van eiceldonatie juist in te schatten. Zelf wijten ze dit aan onbegrip van het moederschap. Ethici waaronder professor Hiele, dokter De Rey-maeker en dokter De Smet stellen zich openlijk de vraag of studentes de psychosociale gevolgen van eiceldonatie kunnen inschatten, aangezien kinderen en moederschap elementen zijn die geen deel uitmaken van hun leefwereld.

SCHATTEN VAN DE KUL (7): UNIVERSITEITSHAL

Vlekkeloze kiekjes / grootse poëmen

De gebouwen van de K.U.Leuven herbergen massa's verborgen pareltjes en ongeziene meesterwerken. Tweeweeklijks schotelen we jullie hier een staaltje van voor. Deze week arriveerden we in de Universiteitshal om een kijkje te nemen in het nieuwe Trappenhuis.

Ken Lambeets

Nou goed, er was ons eigenlijk ter ore gekomen dat er een tentoonstelling van zeldzame schilderijen te bezichtigen was op het rectoraat. We bleken echter een weekje te laat te zijn: een zeldzaam kunstwerk had zeven dagen eerder de Museumzaal gesierd en van een tentoonstelling was de immer vriendelijke secretaresse niet op de hoogte. We probeerden deze misrekening nog te verbergen, maar werden niet van enige afgang gespaard toen de secretaresse begon te hengelen naar de motivatie van onze trip.

Doch niet getreurd: het rectoraat op zich biedt meer dan genoeg stof tot reflectie. Een chronologisch overzicht: De Alma Mater werd gesticht in het gezegende jaar 1425. Toen vond de Universiteitshal onderdak in een gebouw waar er sinds 1317 driftig aan lakkennijverheid werd gedaan. Enkele jaren la-

(foto Jonas Donvil)

ter, in 1432, werd de Universiteit ondergebracht in een vleugel van de lakenhal in de Krakenstraat. Alle administratieve taken dienden daar verricht te worden en studenten van de vier 'hogere faculteiten' — theologie, kerkelijk recht, burgerlijk recht en geneeskunde — woonden er de les bij. In 1723 werd er een Regavleugel naast geplaatst, die heden ten dage het gebouw verbindt met de Oude Markt.

TRAPPENHUIS

Gedurende een tweetal eeuwen onderging de Universiteitshal weinig veranderingen, maar de eerste wereldoorlog kreeg ze het wel zwaar te verduren onder Duitse bombardementen. In 1914 ging de Universiteitshal volledig in vlammen op om pas in 1922 heropgebouwd te worden, min of meer in de staat zoals we de hal tegenwoordig kennen.

In de Museumzaal passeren aan het begin van ieder academiejaar duizenden studenten om zich in te schrijven aan de tweede grootste universiteit van het land. Op het gelijkvloers bevinden zich nog een aantal andere kamers, namelijk de Salons, de Faculteitkamer, de Rectorkamer en de Senaatszaal.

Voortaan is er ook een plaatsje in de geschiedenisboeken van de Universiteitshal en

het Rectoraat gereserveerd voor onze eigenste rector Marc Vervenne. Op het einde van het eerste semester wijdde hij immers fier het nieuwe Trappenhuis in. Er werd overal aangekondigd dat het Trappenhuis zo sober mogelijk moest worden ingekleed om de oorspronkelijke, historisch beladen Universiteitshal niet te overschaduwen. Maar toch is het op z'n minst gezegd een opvallend staaltje spijstechnologie geworden.

Wanneer je je door de glazen lift of de betonnen trap naar de hogere etages laat brengen, krijg je een steeds wijder panorama op de Vlaams-Brabantse provinciehoofdstad te zien. Vooral van op de tweede verdieping zal menig fotograaf zijn gading vinden — de huidige technologie laat immers toe om vlekkeloze kiekjes doorheen glas te schieten. Naar verluidt doet de rector er iedere zondagochtend inspiratie op voor een groots poëem, steeds opnieuw vertederd door de schoonheid van een ontwakende stede. Je zou voor minder, na een reis in de lift naar de hemel.

DE XII WERKEN VAN VETO (8): EEN WEEK JA ZEGGEN

"Seks met een knuffelbeertje?"

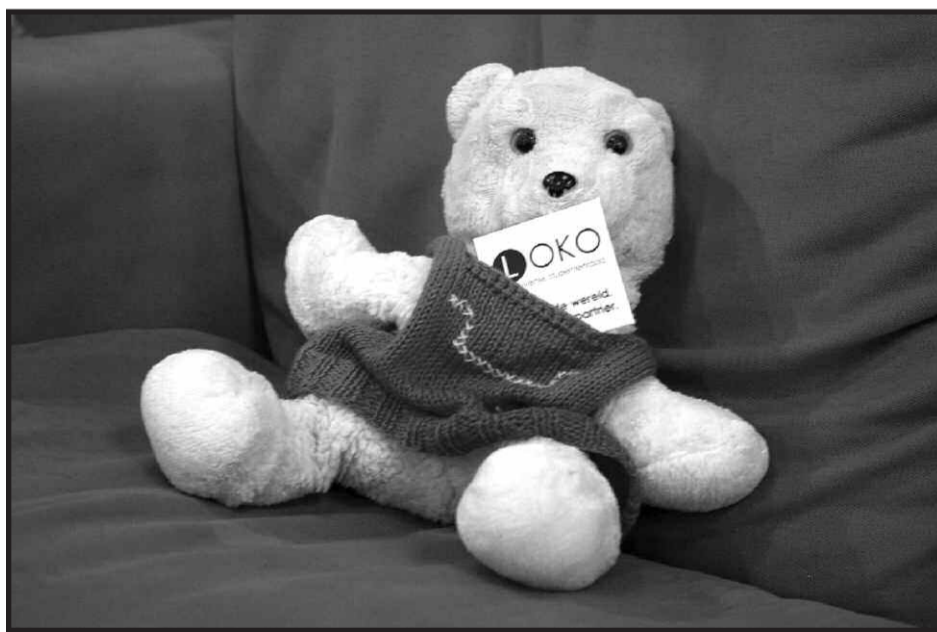
Vergeet Herakles en Rob Vanoudenhoven: het zijn de Twaalf Werken van Veto die geschiedenis zullen schrijven. Voor het achtste werk gingen we de uitdaging aan om gedurende een week Ja te antwoorden op iedere vraag die ons gesteld werd.

An Moerenhout

Onze verwachtingen zijn groot bij het aanvaarden van het karwei. We horen immers de wildste verhalen over de avonturen van een zeker Danny Wallace. Wallace is een Brits mediafiguur die te vaak neen zei: neen tegen zichzelf, neen tegen zijn vrienden. Zijn leven was saai, hij werd gedumpt door zijn vriendin en was op weg naar nergens, aldus de recensie van het boek dat hij over zijn avonturen schreef. Dat veranderde wanneer een mysterieuze man hem in de bus aanraaide om meer ja te zeggen. Wallace nam het advies tot in het extreme toe ter harte en antwoordde een half jaar lang op alles ja. Het werkte. In enkele maanden tijd won hij 25.000 pond, ontmoette hij 's werelds enige hypnotiserend hond, werd hij lid van een door buitenaardse wezens geobsedeerde vereniging en tegen wil en dank vredesactivist. Hoog gespannen verwachtingen dus. Zullen ook wij met de prijzenpot van de Lotto naar huis kunnen gaan of mensen en dieren met unieke talenten ontmoeten?

WISSELGELD

Maar het is niet allemaal rozengeur en maneschijn: we moeten immers niet alleen ja zeggen tegen voorstellen die we wel genegen zijn, ook andere vragen of insinuaties moeten we noodgedwongen positief beantwoorden. In het begin van de week belanden we al in een aantal hachelijke situaties: bij de bakkersvrouw die naar wisselgeld vraagt (terwijl er zich alleen een briefje van tien euro in onze

(foto Christoph Meeussen)

portefeuille bevindt), bij kotbewoners die opmerken dat we de vuilniszakken vergeten buitenzetten zijn (terwijl het onze beurt niet was), bij een professor die vraagt of we misschien onvoldoende hebben geleerd voor het examen waarop we gebuisd zijn (terwijl we er verschillende dagen en nachten tot zwa-

"We moeten constant onwaarheden over onszelf verkondigen"

tens toe voor studeerden) en bij de jongen waar we stiekem een oogje op hebben die vraagt of we al een vriendje hebben.

Bovendien moeten we constant onwaarheden over onszelf verkondigen. Of we soms naar popconcerten gaan? Of we vaak rokjes dragen? Of we lekker kunnen koken? Of we van plan zijn om een heel semester naar de les te gaan? Of we nota's maken in de les? Na twee dagen voelt de uitdaging dan ook niet langer aan als een unieke en wonderbaarlijke kans om het leven te omarmen en grootse avonturen mee te maken. Integendeel, we voelen ons lichtjes teleurgesteld en zelfs een beetje vervreemd van onszelf.

INTONATIE

Om ons lijden te verzachten, besluiten we woensdag om een trucje van de voor in te schakelen, namelijk het hanteren van intonatie. Hoewel de geschreven pers niet het beste medium is om deze truc duidelijk te maken, kan je

je er misschien wel iets bij inbeelden: op een dergelijk arrogante wijze een "ja" produceren zodat een "nee" geïmpliceerd wordt. Het trucje werkt en vrijwel zonder kleerscheuren komen we de dag door: geen boze bakkersvrouwen, teleurgestelde professoren of afgewezen vriendjes meer. De hoop dat onze opdracht dan toch zal lukken, borrelt opnieuw op.

's Avonds worden we echter uit deze mooie droom wakker geschud. We bevinden ons op een kotfeestje waar de alcohol rijkelijk vloeit en er vrolijk op en neer op de muziek wordt gesprongen. Het thema van het feestje is *Barbie en Ken*, en iedereen is dan ook als dusdanig verkleed. In al het heen en weer gedans vergeten we zelfs even onze queeste. Tot op het moment dat er een grote, blonde langharige kerel naar ons toekomt. De jongeman is verzet op teddybeertjes. Een beetje te verzet. De student doet ons voorstellen over zijn teddybeertje — dat hij voor de gelegenheid heeft meegenomen naar het feestje — waar we onmogelijk ja op kunnen antwoorden. We proberen ontwijkend te antwoorden, een beetje beschamend naar de grond te kijken en hopen zo onze opdracht te redden.

TEDDYBEERTJES

Het lijkt te lukken tot de jongeman een kwartiertje later opnieuw naar ons toekomt. "Wil je écht geen seks met mijn teddybeertje", vraagt hij terwijl hij vnzige bewegingen maakt met datzelfde pluchen beestje. Het slagen van de opdracht is ons veel waard, maar niet zoveel. Een welgemeende "neen" vloeit dan ook uit onze mond.

Na woensdag en het einde van de — mislukte — opdracht nam ons respect voor de heer Wallace alleen maar toe. Hoe deze man een half jaar lang op alles ja kon antwoorden zonder een uitzondering maken, is ons een raadsel. Op absoluut alles ja antwoorden? Neen bedankt.

Sint-Pieters

door
Christine
Laureys

INTERVIEW MET GEERT BRÔNE

Horen, zien en lachen

Naar aanleiding van de filmreeks *Laughing Matters* zorgde Cinema ZED voor enkele sprekers. Na een lezing over de geschiedenis van de humoristische film (op 13/02 door Karel Deburchgrave) volgt woensdag 27 februari een lezing over humor en film. Hiervoor werd niet toevallig Geert Brône gecontacteerd. Samen met professor Kurt Feyaerts en de CHIL-groep zijn zij immers de enigen in Leuven die op een systematische manier met humor bezig zijn.

Pieterjan Bonne

Veto: Hoe bent u verbonden met de K.U.Leuven?
Geert Brône: «Ik heb hier nog Germaanse in de oude traditie gestudeerd en na mijn studies ben ik een jaar in Salzburg gaan studeren.

Na dat jaar kwam er hier een assistentschap vrij voor zes jaar en ben ik bij Duitse Taalkunde begonnen.»

Waar past humor dan in het plaatje?

Brône: «Ik ben aan een doctoraat begonnen bij professor Feyaerts die zelf al geïnteresseerd was in het fenomeen humor. Zijn eigen doctoraat handelde immers over Duitse domheid-uitdrukkingen. Zo kom je onvermijdelijk op het terrein van creativiteit en humor terecht en in het verlengde daarvan heb ik aan mijn doctoraat gewerkt, maar eerder theoretisch vanuit taalkundig perspectief.»

Veto: Is de lezing voor Cinema ZED een uitwas van dit doctoraat?

Brône: «Het is niet rechtstreeks deel van mijn doctoraatsonderzoek, maar het is wel de achtergrond ervan. Verschillende theorieën en visies zijn in de loop van de geschiedenis zowel binnen de taalkunde als daarbuiten ontwikkeld die ik kan gebruiken voor de lezing.»

Veto: Het uitgangspunt is dus niet puur linguïstisch?

Brône: «Zeker niet, ik vertrek vanuit algemene humorthorieën die hun oorsprong vinden in de psychologie, binnen de sociale wetenschappen en ook vanuit meer cognitieve en deels taalkundige perspectieven. Cinema ZED heeft me immers gevraagd om iets te vertellen over hoe je de verschillende visies op humor gerealiseerd kunt zien in verschillende filmgenres. Het ene genre past al beter bij een bepaalde theorie als bij een andere en het is wel interessant daar even over te reflecteren. Zo probeer ik de humorklassiekers die getoond worden in de filmreeks allemaal te plaatsen in de verschillende theorieën die er bestaan.»

Veto: Wil je voornamelijk informeren of amuseren?

Brône: «Het is een beetje van allebei. Het is zeker niet de bedoeling dat ik de ene mop na

de andere tap, het blijft een lezing met informatie. De filmfragmenten die ik laat zien, maken het één en ander duidelijk en daaraan laat ik het komische over.»

Veto: Hoe ziet een lezer eruit die past in je doelpubliek?

Brône: «Iemand die geïnteresseerd is in een humoristische film en die zeg maar een meerwaardezoeker is.»

Veto: Hebt u hier zelf nog iets aan toe te voegen?

Brône: «Misschien wel omdat er na die lezing een screening volgt van "the Big Lebowski" van de Coen-broers en dat is helemaal toevallig mijn favoriete film allertijden en dat vond ik al een hele eer. Na de lezing ga ik zeker relaxen in een zetel en naar de film kijken.»

Cinema ZED, woensdag 27 februari van 18 tot 19.30 voor €5,50 (zonder reductie)

METALLIEFHEBBERS ZAKKEN AF NAAR LEUVEN

Explosieve optredens in het Depot

Een opvallend aantal jongeren met zwarte kledij maakt dat onze kleurrijke outfit meer dan slechts een beetje uit de toon valt op een metal-festival. Gelukkig is de zaal van *Het depot*, waar het *B.O.M.Fest* al voor de derde keer plaatsvindt, donker genoeg om het onderscheid weg te vagen.

Wannes Van Herck
& Ruben Bruynooghe

Het doel van dit zware metalenfeest is: ten eerste Leuven een naam geven als metalstad en ten tweede jongere muzikanten een kans te geven om op eenzelfde podium te staan als hun meer ervaren collega's. Maar wat ons betreft klinken zowel de hoofact als de andere groepjes even onbekend in de oren. Toch blijken enkele groepen een stevige fanbasis te hebben opgebouwd. De eerste groep die optreedt, laat echter duidelijk merken dat ze nog niet zo stevig in hun schoenen staan. Een beetje verlegen bedanken ze meerdere malen de organisatie om op te mogen treden in *Het depot*. De muziek die ze ten gehore brengen, valt nog best mee. Hun vocalist daarentegen maakt niet direct een imponerende indruk. Wat ons ook meteen opvalt, is dat niemand van de groep een zwart T-shirt draagt, en dat stelt ons toch een beetje gerust.

Naarmate de avond vordert, brengen de artiesten steeds interessantere frontmannen mee. Hoewel we nog steeds niets kunnen verstaan van wat ze zingen, zetten ze hun act wel overtuigend neer. Zo komt er een eerste hoogtepunt met *Lucifer Principle*, een "stomping death metal-band" uit Nederland. Een groep met een eigen manier om het publiek te bespelen. In al het enthousiasme kwam de frontman zelfs tot *stagediven*.

Omdat het festival een grote verscheidenheid aan metalgenres aanbiedt, krijgt elke liefhebber wel iets naar zijn smaak, maar tussen al die stijlen kan een mens wel al eens verloren lopen. Zo waren we bijvoorbeeld iets minder wild van

Leng Tch'e, een "brutal razorgrindmetal-groep". Het vocaal talent van hun zanger leek in onze oren meer op dat van een everzwijn dat — weliswaar vakkundig — in de aars wordt genomen, wat niet wegneemt dat zij in hun genre een gewaardeerde groep zijn met zelfs een nominatie voor beste 'grindcore' album in 2007.

Wat later pakt *B.O.M.Fest* uit met nog meer 'grote' namen. *Stormrider* bijvoorbeeld, een covergroep die het zelfs schopte tot een optreden op *Graspop*. Dat deze band ons zeker kan overtuigen, ligt mede aan het feit dat zij hun tekst wel min of

Hacride. Omdat ze niet echt goed Engels kunnen, beperken ze zich tot *thank you* tussen elk nummer door. Dit zorgt ervoor dat hun set vrij snel gespeeld is, waarmee ook meteen de avond tot een mooi einde komt.

De gemoedelijke sfeer onder de headbangende menigte tijdens en na de optredens is opvallend, iets wat men niet meteen zou verwachten bij het horen van zulke agressieve muziek. Slechts een enkeling lijkt zich in dronken staat te bevinden, wat toch prijzenswaardig is voor een volksmassa die meer dan de helft van *Het depot* kan vullen. Ook wij vallen niet

meer verstaanbaar brengen. Ze brengen zelfs liedjes waar we een enkele strofe kunnen meeprevelen, en dat mag al bijzonder heten.

Afsluiten doet het *B.O.M.Fest* met

uit de toon en wandelen nuchter, maar met een bonzend hoofd, naar huis.

EUROPESE MUSEA GRATIS VOOR STUDENTEN?

"Het is een symbooldossier"

Met een Europese studentenkaart overal in de Europese Unie gratis binnen in musea. Het voorstel van Europees Parlementslid Saïd El Khadraoui en twee collega's kan alvast op onze steun rekenen. Hoog tijd voor een interview!

Els Dehaen

Veto: Een groot aantal openbare musea gratis maken, zoals in Groot-Brittannië, brengt uiteraard een enorme toename in het bezoekersaantal met zich mee. Khadraoui ziet het grootser, en vooral Europees, maar dan enkel voor studenten. Waarom?

Saïd El Khadraoui: «Een initiatief zoals dat in Groot-Brittannië is voor Europa waarschijnlijk té ambitieus en onbetaalbaar. Studenten hebben geen vast inkomen en moeten Europa nog cultureel en geschiedkundig ontdekken. Initiatieven zoals het Erasmus-programma hebben hetzelfde doel. Culturele interesse in de vrije tijd aanwakken, en dit op Europees niveau, mag op meer dan één manier gebeuren.»

«Uiteindelijk moet dit financieel nog wel haalbaar zijn. Studenten kopen mis-

schien een boek in de souvenirwinkel of gaan op café achteraf, dus musea kunnen er wel nog steeds iets aan verdienen. Of ze nemen de *bomma* mee, en die moet uiteraard wel betalen. Het gaat er vooral om de drempel te verlagen.»

Veto: Studenten kunnen nu toch ook al gratis of met een stevige korting binnen in vele Europese musea?

El Khadraoui: «Dat is waar, maar ik wil de verschillende initiatieven graag stroomlijnen. Op dit moment zijn er zoveel verschillende formules, dat je als student vaak niet weet waar je recht op hebt. In het Louvre mag je vrijdag bijvoorbeeld gratis binnen, terwijl een bezoek je op een andere dag wel negen euro kost. Dit staat echter niet op hun site! Het is "algemeen geweten", maar dit geldt natuurlijk niet altijd voor buitenlandse bezoekers. Een Europese lijst met musea die studenten gratis binnen laten, zou veel inzichtelijker zijn.»

MEERDERHEID

Veto: U ambiert dus niet alle Europese musea gratis te maken, of zijn er misschien verschillende gradaties (gratis musea, musea van één

euro, twee euro, enz.)?

El Khadraoui: «Dat zou natuurlijk de ideale situatie zijn, maar dit kan niet in één keer. Sommige musea zouden inderdaad één of twee euro kunnen vragen, maar dit is uiteraard een minder krachtig signaal. En het is net de bedoeling een krachtige boodschap uit te zenden.»

Veto: U noemt uw voorstel in *De Morgen* dan ook een "symbooldossier".

El Khadraoui: «Inderdaad. Het zou symbolisch van groot belang zijn, moesten we het Europees over zo'n belangrijk thema eens kunnen worden.»

Veto: Op vijf februari stonden al 38 collega's achter uw voorstel. Denkt u dat het mogelijk is?

El Khadraoui: «Het aantal voorstanders is intussen toegenomen. Al heb ik momenteel geen zicht op de precieze cijfers. Als ik binnen drie maanden een meerderheid vind, buigt de Europese Commissie zich over het voorstel. Ze kan dit ook doen zonder meerderheid, maar wegens de symbolische aard van dit dossier vind ik een meerderheid zeer belangrijk.»

Filmfirmament

Paris

Parijs, romantische zielen beminnen de stad in gedachten, *la cité d'amour*. Voor de modale Parijzenaar daarentegen veeleer een eindeloze herhaling van *métro, boulot, dodo*, maar wat als je vastgeroest in dit bestaan opeens niet zo lang meer te leven hebt?

Els Dehaen

Pierre (Romain Duris) is zo een hardwerkende Parijzenaar die lijdt aan een dodelijke hartkwaal. Veel te jong om te sterven en gebogen onder een naderend einde, bekijkt hij de Parijzenaars rondom hem op een andere manier. Het resultaat is een kluwen van nevenintriges, waarbij banale personages atypische locaties doorheen Parijs aandoen. Of het nu gaat om een oude historicus die verliefd is op een jonge studente, een hypocriete bakkersvrouw, flirtende marktkramers, een sociaal assistente of een Kameroenese inwijkeling op zoek naar een nieuw bestaan, allen hebben ze hun besognes die hen op een unieke manier aan Parijs binden.

Hoewel het net deze multifocale inslag is die *Paris* zo sterk maakt, zijn sommige randverhalen minder goed uitgewerkt. Zo is er een scène met vier modellen in een slachthuis, die er alleen lijkt tussengeflanst om wat sponsoring van *Dior*, *j'adore* binnen te halen, maar waar de algemene verhaallijn onderbroken lijkt. Dit gebrek aan uitweiding staat ons dan weer wél aan bij de Kameroenese man. Buiten de dromen die hij in Kameroen heeft en het vergelijken van een foto van Parijs met *the real thing*, komt hij niet aan bod. Geen schrijvend verhaal over illegaliteit, maar een man met een eerder vage droom.

LEVENSLLES

De Kameroenese is echter uitzonderlijk. Er hadden verder gerust wat personages geschrapt mogen worden. Dit zou de interne coherentie ten goede zijn gekomen en tevens de film wat korter hebben gemaakt. 130 minuten is werkelijk te lang voor dit soort films. Regisseur Cédric Klapisch had wellicht een wervelende afwisseling van vage impressies op het oog — en slaagt hier ook wonderwel in — maar teveel is teveel. De film zou voor ons sterker zijn geweest, moesten de kernpersonages meer uitgediept zijn en het verhaal ietwat korter.

Zeer positief was de goede afwisseling van aan- en afwezigheid van muziek. Zo hoorden we soms klassiekers als Erik Satie's eerste *Gnossienne*, afgewisseld met complete stilte op betekenisvolle momenten, zoals op het einde. Alleen begon daarna de muziek opnieuw, wat het moment totaal brak.

Dat is trouwens niet alles wat ons niet aanstond aan het einde. Wanneer Pierre in een taxi Parijs verlaat op weg naar het ziekenhuis, had de film gerust kunnen eindigen. Helaas gaf Pierre nog een melige *carpe diem*-boodschap ten beste. Die hadden we echter al gedestilleerd uit de film en het was waarlijk onnodig deze nog eens zo expliciet te herhalen. Cédric Klapisch had een boodschap, maar wij hadden ze reeds begrepen.

Al bij al echter zeker geen slechte film. Wil je eens een andere kijk op Parijs of Juliette Binoche (Elise), ga dan zeker naar *Paris*. Geen nood als je halverwege niet meer kunt volgen, de levensles zal je zeker niet ontgaan.

Steekkaart

Regie: Cédric Klapisch
Cast: Albert Dupontel, Juliette Binoche, Romain Duris
Duur: 130 minuten
Release: 27 Februari 2008
Kort: Een kijk op het leven van elke dag: *carpe diem*.

studio
LEUVEN

ILLUSTRATOR EVER MEULEN OVER RETROSPECTIEVE

“Jonge mensen zijn te ongeduldig geworden”

Een man met een pijp, mooie wagens en de kleur groen. Een Ever Meulen haal je er zo uit. Nog tot 13 april kan je in Tweebronnen naar een retrospectieve van zijn werk gaan kijken. Een interview met de bekendste onbekende Belgische illustrator.

Robin Broos

Veto: Heeft u lang moeten zoeken naar uw eigen stijl?

Ever Meulen: «De tentoonstelling is chronologisch opgebouwd, dus wanneer je door die beginperiode bij *Humo* loopt, merk je dat ik op zoek ging naar verschillende manieren om iets uit te beelden. Op die manier heb ik een eigen poot kunnen ontwikkelen. In het begin sprak iedereen over de ‘klare lijn’, omdat het in het verlengde lag van de Belgische School zoals Hergé. Als kind heb ik al die mannen nagetekend, om de stijl te leren.»

«Je zal ook merken dat ik al vrij snel favoriete onderwerpen tekende. Als kind van de jaren vijftig was ik gefascineerd door ouderwetse Amerikaanse automodellen, maar ook door architectuur en muziek. Die zaken blijven mij inspireren om de dingen te maken die ik veertig jaar lang in opdracht gemaakt heb. Ik ben er fier op dat ik ondanks de opgelegde thema’s en soms onmogelijke deadlines toch mijn eigen stijl heb kunnen ontwikkelen. Tegenwoordig vraagt men trouwens vaker gewoon een tekening te maken voor een bepaalde gelegenheid waar ik zelf mijn plan mee mag trekken.»

Veto: Men plaatst uw werk soms onder de atoomstijl, een term die op de Expo ‘58-architectuur wordt gekleefd. Als kind van de jaren vijftig heeft die Expo u allicht ook gefascineerd?

Meulen: «Ik was onlangs nog bij het Atomium, het was een zonnige dag en ik was opnieuw onder de indruk van dat monument. Als ik dat zie staan onder een strak blauwe lucht, pas gerestaureerd, blinkend in de zon, is dat even fantastisch als toen ik het voor het eerst zag in ‘58. Als Brusselaar ben ik blij dat het in onze tuin staat. Als Belg moeten we daar fier op zijn. Heel de sfeer van die tijd, wat optimistische jaren waren, heeft me toen zeker geïnspireerd. De toekomst zag er fantastisch uit.»

PIJP

Veto: Een figuur die vaak terugkeert, is de man met de pijp. Is dat een verdoken knipsoog naar het Belgische surrealisme?

Meulen: «Je kan het zo interpreteren. Ik heb het al verschillende betekenissen willen geven, al blijft het maar een esthetische toevoeging. Als ik een kop teken en ik steek daar een pijp in wordt dat een andere sculptuur. Natuurlijk heeft het connotaties met de verhalen van Oom Wim, Madame Pijp, Nero en vooral Magritte.»

Veto: In uw beginperiode kocht u vaak objecten die u tekende. Heeft u ook een grote pijpencollectie?

Meulen: «Helemaal niet, al was ik vroeger inderdaad verzamelaar van spullen waar ik een artistieke link mee had. Ik denk nu aan jukeboxes, maar ook de voorkeur voor de

kleur groen.»

Veto: Het onderwerp in uw tekeningen is nooit actueel. Beschouwt u uw werk als iets blijvend of toch iets vluchtig?

Meulen: «Ik laat me nooit inspireren door de actualiteit omdat het werk dan gebonden is aan een moment en wordt gedumpt als dat moment voorbij is. Ik heb het geluk gehad dat ik niet afhankelijk was van die actuele *fait divers*. Wel heb ik regelmatig coverontwerpen gemaakt voor tijdschriften die samengingen

met een journalistiek dossier. Toch hebben die tekeningen iets blijvends, omdat ze net iets meer zijn dan een illustratie van een feit. Als tekenaar wil ik altijd iets meer tonen dan wat van me verwacht wordt. Zo houd ik het werk ook voor mezelf boeiend.»

ENERGIE

Veto: Kan de huidige generatie tekenaars u nog verrassen?

Meulen: «Zeker, er zijn mensen die veel beter zijn dan ik zelf ooit ben geweest. Gelukkig zijn er van mijn eigen studenten een heleboel goed bezig (*Ever Meulen doceerde in Sint-Lucas Gent, red.*). Het is goed om te weten dat er een nieuwe generatie is, ondanks dat het steeds moeilijker wordt als tekenaar in de pers. Alles moet sneller gebeuren, er wordt veel met foto en *Photoshop* gewerkt, dus blijft er weinig tijd over om mooie tekeningen te laten maken. Jonge studenten zijn ook vaak te ongeduldig om veel tijd te steken in een mooie, goed uitgewerkte tekening. Je moet het aandurven om rustig te gaan zitten voor een tekening, maar dat kost tijd, energie en inspiratie.»

De retrospectieve van Ever Meulen loopt nog tot 13 april in Tweebronnen, Rijschoolstraat 4. Meer info: evermeulen.beeldbeeld.be

ISHTAR OP WEG NAAR BELGRADO

“We blijven onszelf”

Wanneer ze Hooverphonics quote uit de Veto van vorige week onder ogen krijgt, fronsst Soetkin Baptiste, de zangeres van Ishtar, stevig de wenkbrauwen. “Eurosong een kinderachtig circus? Hoe durft Hooverphonic zo iets te beweren?”

Ken Lambeets

Soetkin is tweeëntwintig jaar en studeert klassieke zang aan het Leuvense Lemmensinstituut. Ze is zangeres bij drie groepen, waaronder het sinds kort bekende Ishtar.

Soetkin: «Iemand van de groep had het idee om mee te doen aan Eurosong. We vonden ‘O julisi na jalini’ een leuk liedje, dus hebben we het maar opgestuurd.»

Veto: Waarom is ‘O julisi na jalini’ een goed Eurosonglied?

Soetkin: «Het lied heeft zichzelf al bewezen: het is een vrolijk nummer, het blijft hangen en het onderscheidt zich van de andere inzendingen. Normaal hebben we niet zoveel zenuwen — we treden vaak live op — maar nu duidelijk wel: met onze inzending was het erop of eronder. We liepen het risico uitgelaachen te worden. Gelukkig is alles goed uitgedraaid. De opluchting was heel groot.»

PLATENFIRMA

Veto: Is jullie inzending representatief voor de rest van jullie oeuvre?

Soetkin: «Deels wel, maar wat wij brengen is nog veel breder. Wij brengen liefdesliederen — vandaar ook Ishtar, de Babylonische godin van de liefde. We bestaan al drie jaar in deze bezetting, ik ben het nieuwste lid. We zijn

met tien, maar we mogen maar met zes op het podium. Michel, de contrabassist, schrijft de liedjes.»

Veto: Zingen jullie altijd in verzonnen talen?

Soetkin: «Absoluut niet. We touren door Europa — Estland, Roemenië, Italië — en we zingen vaak in de taal van ons publiek. We krijgen fonetische uitleg bij de tekst en we vragen aan mensen ter plaatse of onze uit-

Sandrine is blijkbaar een van de grote favorieten. Terecht, want ze is een goede zangeres met een leuk lied. Het blijft honderd procent televoting, maar op die manier kiest heel Vlaanderen wie er naar Belgrado gaat.»

Veto: Heb je dankzij Eurosong al interessante contacten opgedaan?

«Er staan nu heel veel managers en platenfirma’s aan onze deur. Eurosong wordt wel-

wij er echt wel in geslaagd zijn om onszelf te blijven. We gaan niet veranderen in een popgroep. De meeste mensen waren geraakt door het pure van Ishtar.»

GLAS WIJN

«Als ik afstudeer kan ik hopelijk leven van mijn muziek. Dat zou een droom zijn: het is moeilijk om aan de bak te geraken, zeker bij ons in België.»

Veto: Keek je zelf ook naar Eurosong, vroeger?

«Vroeger wel, de laatste jaren niet meer. Het is een ander soort festival geworden. Alles ligt in dezelfde lijn, er is te weinig verscheidenheid: veel show, veel dansers. Na een tijd heb je het gezien.»

Veto: Wou je al lang zangeres worden?

Soetkin: «Ik heb altijd heel graag gezongen, maar ik ben toch met een klein hartje aan het Lemmensinstituut begonnen. Als het eerste jaar niet goed was geweest, dan was ik er niet gebleven. Het is belangrijk dat je met hoge cijfers afstudeert aan onze school.»

Veto: Heb je een drukker studentenleven dan de doorsnee student?

Soetkin: «We hebben heel veel les en daarnaast moeten we zelf hard studeren: als instrumentist zeker vier uur per dag. De studenten van het Lemmensinstituut gaan wel uit hoor, maar dat doe ik niet: mijn stem moet gespaard worden. Af en toe drink ik een goed glas wijn. Tot vandaag heeft dat nog geen problemen opgeleverd.»

Op 2 maart zingt Ishtar in de halve finale van Eurosong. Iedereen stemmen!

(foto Stephanie Verbeken)

spraak in orde is. Dat is een passie van me. Eenmaal ik een liedje heb aangeleerd, valt het niet meer uit mijn hoofd weg te slaan.»

Veto: Wie maakt volgens jou de meeste kans om naar Belgrado te gaan?

Soetkin: «Je kan daarover blijven speculeren.

licht beslissend voor onze verdere loopbaan. We willen hier goed uitkomen. Op een maand tijd is er al veel veranderd. Je ziet je kop overal in de kranten staan. Televisie is een massamedium en als je daar goed uitkomt, gaan er veel deuren open. Ik vind dat

Kort Cultuur

Move Me in STUK

Van 26 tot 28 februari vindt in STUK *Move Me* plaats. Dat is een mini-event rond beweging en dans. Deze eerste editie krijgt de ondertitel *Father & Son*. Rond dit thema zijn er tijdens *Move Me* een dansvoorstelling, een installatie, een lezing en twee films te zien. Een tweede dansvoorstelling *Oso* van het Italiaanse Compagnia Virgilio Sieni / Tempo Reale moest helaas geannuleerd worden omwille van gezondheidsredenen van de vader van de choreograaf die meespeelt in de voorstelling.

Vaders die samen met hun zoon (of omgekeerd) het festival bezoeken mogen sowieso gratis binnen.

Meer info op www.stuk.be

Fotowedstrijd

LOKO Cultuur, de cultuurafdeling van de Leuvense studentenraad, gaf vorige week het startschot van de actie *Diversity in the Picture*. Het concept is simpel: Leuvense studenten worden aangemoedigd om op zoek te gaan naar taferelen in Leuven die 'diversiteit' uitstralen. De beelden dienen te worden ingestuurd naar LOKO en de winnende foto wordt het gezicht van de komende diversiteitsactie van LOKO en zal in heel Leuven verspreid worden.

Met de fotowedstrijd wil LOKO de Leuvense studenten bewust maken van de gediversifieerde stad waarin ze leven en studeren. Deze stedelijke diversiteit is grenzeloos en beperkt zich niet tot het verschil in huidskleur en afkomst, maar behelst ook onderscheid in leeftijd, geslacht, mobiliteit, seksuele geaardheid, persoonlijkheid, uiterlijk en religie.

LOKO wil met deze wedstrijd de stad Leuven met al haar inwoners en studenten wijzen op de meerwaarde van diversiteit. De winnaar van deze actie zal bekend gemaakt worden op 14 april 2008 op de openingsreceptie van de diversiteitsweek van LOKO. De wedstrijd zal hopelijk succesvoller zijn dan de fotowedstrijd van Veto. Foto's kunnen tot 1 april 2008 verstuurd worden naar divercity@loko.be

Voor meer informatie: <http://cultuur.loko.be>

(bv)

"Casida van de donkere duiven"

Door de bladeren van de laurier
Zag ik twee donkere duiven.
De ene was de zon,
De andere de maan.
Buurtjes, zei ik hen,
Waar is mijn grafzerk?
In mijn staart, zei de zon.
In mijn keel, zei de maan.
En ik die aan het lopen was
Met de aarde aan mijn broeksriem
Zag twee arenden van marmar
En een naakt meisje.
De ene was de ander
En het meisje was niemand.
Arendjes, zei ik hen:
Waar is mijn grafzerk?
In mijn staart, zei de zon,
In mijn keel, zei de maan.
Door de bladeren van de laurier
Zag ik twee naakte duiven.
De een was de ander
En de twee waren niemand.

Federico García Lorca

Informatiedag voor alloctonen geboycot

Na de opvallend lage opkomst bij de infodag voor alloctonen ingericht aan de K.U.-Leuven werd een onderzoek ingesteld. Beleid, aantrekkingskracht en onkunde werden snel afgeschreven als mogelijke oorzaken. Zo verklaart men altijd een goed beleid te hebben gehanteerd en had men zelfs broodjes voorzien met american, spek en

ham, evenals wijnen en bier voor de bezoekers.

«Andere verrassende resultaten kwamen uit de bus. De onderzoekers ontdekten een enorme boycot tegen de K.U.Leuven. Zo bleek dat er al weken op voorhand filmpjes circuleerden op Al-Jazeera die de eervolle reputatie van onze Alma Mater be-

smeurden. Eveneens werden in verschillende Brusselse moskeeën opruiende sermoenen en folders gevonden én in beslag genomen. Tenslotte werd ook Interpol getipt over een geplande bomaanslag op de infodag, maar zelfs deze daagde niet op.»

De K.U.Leuven wil het initiatief dan ook herhalen, maar denkt eveneens aan uit-

breiding met infodagen voor alcoholici (met aansluitende receptie), zwartwerkers (met grote promotiekansen), Joden (op een vrijdagavond), socialisten (op 1 mei) en een algemene infodag op 25 december. De vooruitzichten zijn veelbelovend.

ORZAAK SAAIHEIDSFACOR THUIS BEKEND

“Voor Lien in de kelder”

Daar de kijkcijfers van de Vlaamse televisieserie *Thuis* de laatste maanden lichtjes daalden, stelde de VRT een onderzoek in. De oorzaak die het vaakst terugkwam volgens de correspondenten, was het saaie, voorspelbare plot. Daarnaast is de kijker uitgekeken op Steph Goossens.

Prompt werden de scenaristen op het matje geroepen. Al snel kwam de aap uit de mouw. “Alles ging goed tot Lien Van De Kelder de crew vervoegde”, aldus een ex-

scenarist. “Initieel leek ze ons een heel sympathieke jongedame. Al gauw had ze echter heel de scenaristenploeg rond haar vinger gewonden. Ge kent dat, speels kijken, bij ons op de schoot komen zitten, cake bakken. Het duurde niet lang, of ze begon ons te chanteren.”

“Jullie kunnen toch goed schrijven,” zei ze. “Diegene die tegen een vrijdag een paper van twintig bladzijden over Vermogensrecht schrijft, trakteer ik op een etentje in Pastificio Lory. De prijzen zijn daar immers schappelijk.” Die dingen zei ze, meneer. En alle vijf gehoorzaamden we blindelings. Voor nieuwe papers volgden uitstapjes naar Aqualibi en Plopsaland. Je kan je wel voorstellen dat we na een tijdje het scenario verwaarloosden. Eén keer hebben we zelfs een oudere, reeds bestaande aflevering hergebruikt. Niemand had iets in de gaten, dachten we.”

De oude ploeg scenarioschrijvers werd aldus vervangen door een horde feministen met een vlotte pen, om het euvel te verhelpen. (red. showbizz)

Vervenne droogt zwarte kindjes uit!

Half december vorig jaar kreeg reisbureau Neckermann in de Bondgenotenlaan te kampen met een lekkende kraan. Omdat tegelijkertijd enkele meters verderop een nobele benefietactie werd gehouden in een Glazen Huis, besloot de reisagent een loodgieter te bestellen via eBay. De rector van de K.U.Leuven bood daar immers zijn diensten aan voor dat goede doel: Music For Life, ten voordele van drinkwater voor allen.

Nu, twee maanden later, is Neckermann niet te spreken over de gang van zaken. “Hadden wij geweten dat de ‘loodgieter’ nu pas kwam, hadden we wel een échte besteld,” klinkt het bitter. Ook het Rode Kruis, dat de centen van de actie in ontvangst neemt, is

boos. “Wij willen dit bloedgeld niet meer! Volgens onze berekeningen ging door de lekkende kraan 15.896 kubieke meter water verloren. Daarmee konden

we een gans derde-wereldland aan water helpen.”

Marc Vervenne biedt in een perscommuniqué zijn excuses aan de dorstige kindjes aan.

EXCLUSIEF!

Rik vs. Regi

Vorige week zaten Rik Torfs en Regi samen aan de *Blind Date* tafel van *Man Bijt Hond*. Behalve hun gezamenlijke voorliefde voor rode wijn, blijken beide ook een spirituele connectie te hebben. Zo is *Walk on Water*, nog steeds Milk Inc.’s grootste hit, een referentie naar Jezus. Ook *The Land of the Living* heeft een christelijk kantje, met een verwijzing naar het Beloofde Land. Tegen het eind van het uur nodigden ze elkaar uit voor elkaars lezing en show in het Sportpaleis, maar Regi zou Regi

niet zijn, moest een ontmoeting met een andere Bekende Vlaming niet resulteren in een single.

Regi is niet vies van een fout melodietje. “Fout is terug in,” weet de producer. “In combinatie met de foute grappen van Torfs kan ik weer nieuwe markten aanboren.” Eerder had Regi al verrassende samenwerkingen met Bart Peeters, Hanne Troonbeeckx en Koen Buysse.

Torfs is op zijn beurt blij dat zijn mediacarrière op deze manier een nieuwe boost krijgt.

“De zomermaanden zijn altijd moeilijk om te overbruggen. De opnames van *De Slimste Mens* en *Nooitgedacht* liggen stil en er lopen maar weinig studenten in Leuven rond waarover ik columns kan schrijven. Een seizoen de Vlaamse podia en *Tien om te Zien*-varianten afschrijven is eens wat anders.”

Over de titel willen beide heren nog niets kwijt, maar heren en der klinken stemmen dat het een Requiem voor de zieke Kardinaal Danneels betreft.

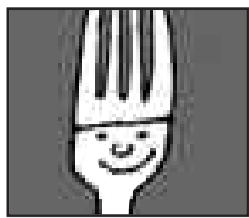
Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

2		4	1			
			5	3	6	7
			9		4	
9			4			1
6	5			1		7 4
	2			8		9
		9		5		
5	2	3	1			
			4	1		2

Menu van de week in Alma 1-2-3 26 - 29 februari 2008

A1 = alleen Alma 1 A3 = alleen Alma 3
A2 = alleen Alma 2 = vegetarisch

dinsdag

Kippenroomsoep	0,70
Groentesoep met ravioli, tomaat, venkel en koriander	1,80
Gehakte steak met vleessaus en witte kool in room A1+A3	2,40
Moussaka met aardappelschijfjes 	3,70
Dronken zwijntje	4,65
Kalkoenlapje, bouquetière, Hollandse saus, pickles en mosterd	4,30
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+A3	3,70
Koninginnenhapje A2+A3	3,30
Rumpsteak	

woensdag

Paprikaroomsoep met ananas, curry en wijn	0,70
Erwtensoup met spekjes	1,80
Penne met pesto en gemalen Parmesaanse kaas A1+A3 	2,40/2,85
Gepaneerd gevogeltelapje, Indische sla en aardappelsalade	3,70
Lasagne	4,30
Rundsstoofvlees uit de Camargue met saffraanrijst	4,65
Koninginnenhapje A1	3,30
Spaghetti bolognese A1+A3	2,40/2,85
Rumpsteak A2+A3	

donderdag

Tomaten-groentesoep	0,70
Erwtensoup met spek	1,80
Boerenworst met carbonarapuree, groenten en vleesjus A1+A3	2,40
Brocolitaart met slaatje 	4,65
Heekfilet, blanke botersaus, oventomaat en rozemarijn	4,30
Wienerschnitzel met bonen en gratinaardappelen	4,30
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,70
Koninginnenhapje A3	3,30
Spaghetti bolognese A2	2,45/2,80

vrijdag

Groentesoep	0,70
Bonensoup	1,80
Hertoginnenkrokant met erwten en wortelen	2,40
Vegetarische Tex-mex 	4,65
Kippenlapje met orloffsaus en kroketten	3,70
Stoofvlees op z'n Vlaams A2	3,70
Rumpsteak A2+A3	

**Vanaf nu kan je in al onze restaurants een filmticket
bekomen voor slechts 5 euro!**

Daarmee krijg je van **maandag tot vrijdag** toegang tot om het even welke prent in Kinopolis. De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinopolis website.

Kijk ook op de website voor menu **gasthuisberg, Justus Lipsius en pauscollege**

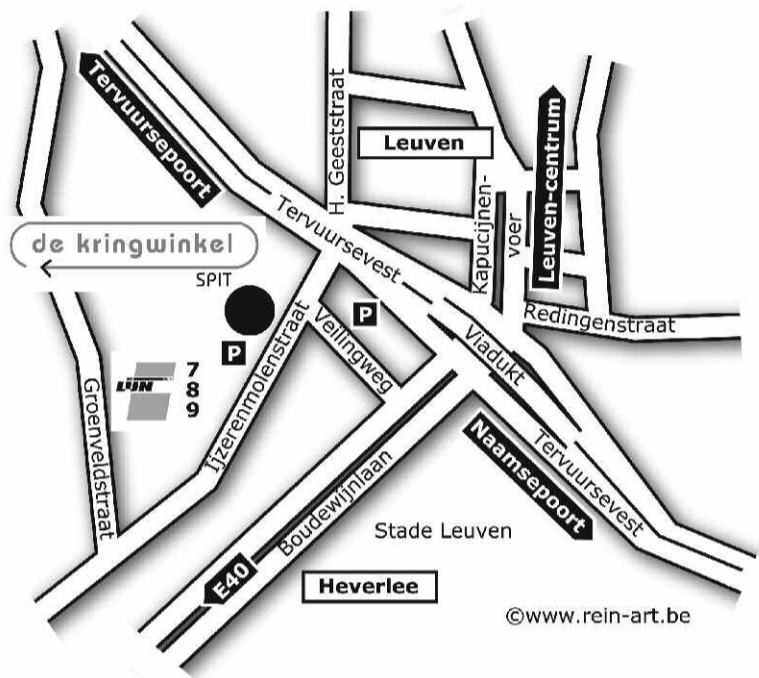
Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJzermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18 u
zat: 10 - 17 u
zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

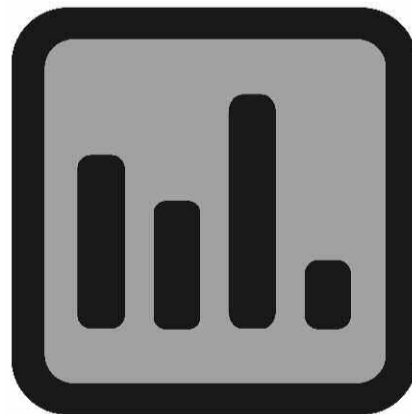

(advertentie)

**Al de hits,
al het nieuws**

**Check out
www.mixfm.be**

**Zet 'm nu ook op
je radio**

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

(advertentie)

Veto werft aan:

- Schrijvers
- Fotografen
- Nalezers
- DTP-ers
- Caters voor eindredactie
- Biermanagers
- Roddelaars
- Dé hacker

Iedereen welkom!

op een redactievergadering
vrijdag 16uur op het 1ste verdiep
van het 's Meier. Meer info:
mail veto@veto.be

Colofon

Veto

's-meiersstraat 5
3000 LeuvenTel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.beJaargang 34
Nummer 15
25 februari 2008

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Maarten 'maarten' Goethals

Redactiesecretaris & V.U.:
An 'maarten' Moerenhout (adres idem Veto)

Redactie:
Lisa 'maarten' Develtere, Nathalie 'maarten' Hoes, Ken 'maarten' Lambeets, Bram 'maarten' Vanoirbeek & Alexander 'maarten' Vrijhof

Medewerkers deze week:
Ruud 'maarten' Boeckx, Pieter Jan 'maarten' Bonne, Robin 'maarten' Broos, Nele 'maarten' Bruynooghe, Ruben 'maarten' Bruynooghe, Liesbet 'maarten' Coolen, Tatiana 'maarten' De Wée, Els 'maarten' Dehaen, Jelle 'maarten' Dehaen, Elke 'maarten' Desanghere, Ilse 'maarten' Dewit, Wim 'maarten' Driessens, Maarten 'maarten' Hermans, Pieter 'maarten' Fannes, Sebastiaan 'maarten' Holslag, Simon 'maarten' Horsten, Christine 'maarten' Laureys, Eric 'maarten' Laureys, Christoph 'maarten' Meeussen, Kristof 'maarten' Muylaert, Roel 'maarten' Moeurs, Ward 'maarten' Neyrinck, Sander 'maarten' Raeymaekers, Tom 'maarten' Vanbreussegem, Hans 'maarten' Vandenaabeele, Liesbet 'maarten' Vandebroucke, Kris 'maarten' Vanelderden, Bo 'maarten' Vanluchene, Stephanie 'maarten' Verbeke & Maartje 'maarten' Swillen

Cartoons:
Negu & Sh3L14C

DTP:
An Moerenhout, Roel Moeurs, Christoph Meeussen & Bram Vanoirbeek

Eindredactie:
An Moerenhout, Roel Moeurs & Ide Smets

Internet:
www.veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - An Vanbiervliet
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Tuerlinck (Molenstede)

Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, hore's die zichzelf graag in de colofon zien staan) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrij-

Agenda

BABYLON

BabylonTD@Musicafé op 26/02

Sport 1e bach versus ouderen op 27/02

FARMA

Proffentap op 25/02

TD@Musicafé op 26/02

EKONOMIKA

Career Days op 25/02

KLA & APOLLOON

DubbelTD@Musicafé op 28/02

LBK

Galabal@Kasteel Nieuwland op 29/02

LOKO SPORT

LISST van 25/02 tot 29/02

Internationale party@Albatros op 27/02

POLITIKA

65 jaar Politika@Lido op 28/02

SCIENTICA

TD@Albatros op 28/02

Oplossingen

6	5	2	4	8	3	1	9	7
4	9	1	7	6	5	3	2	8
3	7	8	2	1	9	5	6	4
1	4	9	8	5	7	6	3	2
2	3	7	6	9	4	8	5	1
8	6	5	3	2	1	7	4	9
9	2	6	5	7	8	4	1	3
7	1	4	9	3	6	2	8	5
5	8	3	1	4	2	9	7	6

Berichten

Omkaderingsgroepen

Gezocht: bewoner voor kamer in een omkaderingsgroep voor studenten met een functiebeperking. In een 4-tal gesubsidieerde residenties van de K.U.Leuven zijn nog plaatsen vrij voor gemotiveerde studenten die een medestudent met een functiebeperking willen assisteren in dagelijkse activiteiten (volgens beurtrolpermanentie). In Heverlee gaat het over groepen in de Studentenwijk Arenberg en Pius X, in Leuven over residenties Romero en Rijschoolstraat 17. Studenten engageren zich voor minstens 1 semester in omkadering en kunnen een kamer aan gesubsidieerde huurprijs bewonen. Informatie te krijgen via www.omkadering.be, bij Joske Vettenburg (016 32 44 02) of Koen Neyens (016 32 84 74).

Cultuurkalender

MUZIEK

De nieuwe reeks: Luigi Nono | Ensemble Schreck

Maandag 25/02 om 20u30 in STUK Soetezaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

Taqasim | Marchel Khalife

Dinsdag 26/02 om 20u00 in Minnepoort, Dirk Boutsiaan 62, www.30cc.be

Jazz for food — Bar D'O

Ein deutsches Requiem — Vlaams Radio Koor

Woensdag 27/02 om 20u00 in Schouwburg, Bondgenotenlaan 21, www.3-0cc.beDonderdag 28/02, Hungaria, Baron D'Eynattenstraat 6, hungaria.be

L-Fêtes

Vrijdag 29/02, Hungaria, Baron D'Eynattenstraat 6, hungaria.be

Gratis: San Khapaw

Zaterdag 01/03 om 22u15 in STUKcafé, Naamsestraat 96, www.stuk.be

THEATER

Omdat het niet anders kan | De Tijd

Dinsdag 26/02 om 20u00 in Schouwburg, Bondgenotenlaan 21, www.30CC.beHet verdragen van Versailles | Kopergie-
teryDonderdag 28/02 om 20u00 in Minnepoort, Dirk Boutsiaan 62, www.30cc.be

DANS

Repeater | Martin Nachbar

Woensdag 27/02 en donderdag 28/02 om 20u30 in STUK Soetezaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

EXPO

In Gods naam! 1000 jaar kloosters

Vanaf 21/09, di-zo 10-18u, do 10-22u, Museum Abdij van Park, Abdij van Park 7, ingodsnaam.com

VARIA

Move Me: dansfestival

Van Dinsdag 26/02 tot Donderdag 28/02 in STUK, Naamsestraat 96, www.stuk.be

Culturele activiteiten en fuiven kunnen per mail kenbaar gemaakt worden op [cultuur@veto.be!](mailto:cultuur@veto.be)

AD FUNDUM!

Elke
dinsdagavond
tussen 8 en 10

Studentenradio
op het ritme van

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

(advertentie)

92,9%
van onze studenten
vindt direct werk
na afstuderen.

De anderen gaan eerst met vakantie.

WWW.JEWERKTVOORJEHETMERKT.BE

KHLEUVEN

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

Associatie Katholieke Universiteit Leuven

“NU GAAT MIJN DEUR DICHT”

Een doorsnee Vlaams gezin ziet er al jaren als volgt uit: een kookpot op het fornuis, pantoffels onder het bed en Bart Moeyaert in de kast. Deze schrijver-dichter heeft net zijn tweejarig stadsdichterschap afgesloten, een bundel uitgebracht en bereidt zich nu voor op een tijdelijke winterslaap. Om te schrijven, uiteraard.

Elke Desanghere & Bo Vanluchene

Veto: *U bent net stadsdichter-af in Antwerpen. Wat is de definitie van een stadsdichter eigenlijk?*

Bart Moeyaert: «De stad Antwerpen vraagt om minimum twaalf gedichten te schrijven in een tijdspanne van twee jaar. De onderwerpen zijn vrij. Daar houdt de definitie op. Zelf heb ik geprobeerd om als burger tussen de burgers te leven: rondfietsen, mijn oor te luisteren leggen — een burger te zijn die toevallig ook gedichten schrijft.»

«Telkens zocht ik een bijpassende manier om mijn gedicht de wereld in te sturen, bijvoorbeeld door het te laten afdrucken op bierviltjes. Omdat een brouwerij altijd in grote oplage afdrukt, zijn dat er 500 000 geworden in plaats van de beoogde 5000. Mijn eerste gedicht liet ik op deurhangers afdrucken, wat betekenisvol was omdat mensen op die manier poëzie konden binnenlaten. Ik ben echter even goed blij met de gedichten die ‘enkel’ in de krant kwamen. Het is niet omdat het groot is en veel lawaai maakt, dat ik het ineens goed vind. Zo zit ik niet in elkaar.»

“Poëzie moet genieten zijn”

Veto: *Waren er ook aspecten van het stadsdichterschap die u minder prettig vond?*

Moeyaert: «Ik kan een hele lijst opsommen van positieve en negatieve kanten, omdat twee jaar wel lang is, hoewel het niet lang klinkt. Een werkperiode van één jaar is een boog die normaal is: je hebt alle seizoenen meegemaakt, je weet hoe een jaar in de stad eruit ziet. Op twee jaar tijd kan je niet dezelfde boog maken, terwijl je dat wel probeert. Het voordeel is dat je langer kunt nadenken over een gedicht en meer tijd krijgt om je plannen uit te werken. Een deadline van twee jaar bestaat eigenlijk niet. Het laat je op geen moment met rust, je bent er voortdurend mee bezig.»

«Na een tijdje beginnen mensen je aan te spreken op straat. Enerzijds is dat prettig, anderzijds heb je geen moment rust meer. Een stadsdichter is ‘publiek goed’. Er zijn bovendien nog zaken waar geen mens bij stilstaat, bijvoorbeeld hoe zwaar zo’n taak op je gemoed kan werken. Of je dat nu wilt of niet, het gaat toch onder je vel zitten. In mijn geval was dat letterlijk: in juni onderging ik een operatie — ik had rugklachten. Het gewicht werd te zwaar, zou je kunnen zeggen. Ik heb ook het jaar 2006 meegemaakt, met de moorden van Van Themsche en de verkiezingen, die heftig zijn in Antwerpen.»

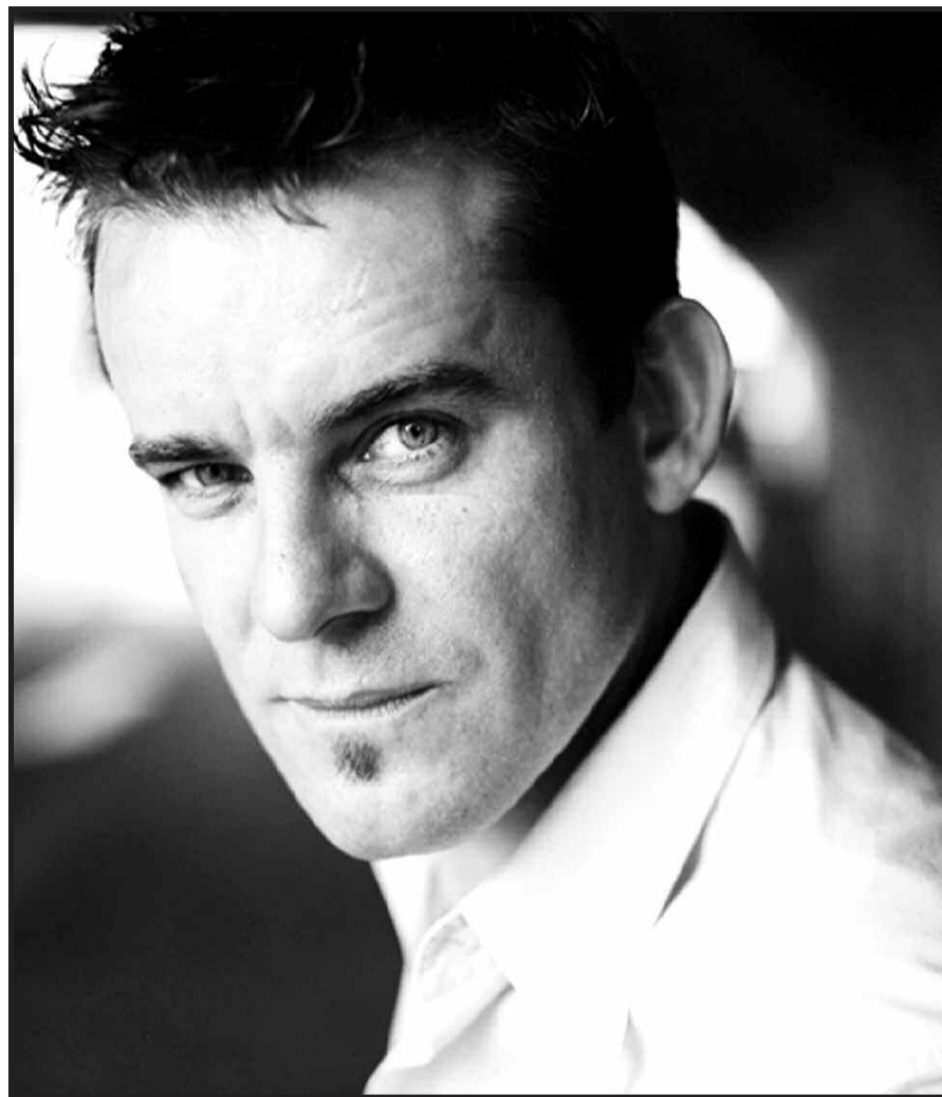
BUNDEL

«Waar ik ook van geschrokken ben, is dat de media nog verrassender uit de hoek kan komen dan ik had gedacht. Wanneer er een moord gebeurt zoals die van Van Themsche, zegt de mevrouw van de televisie dat de hele stad in rouw is. Als je echter zelf met de fiets doorheen de stad rijdt, dan zie je dat een deel van de inwoners inderdaad treurt, maar dat een ander deel gewoon op de terrasjes zit en niet diep nadenkt over de feiten. Als je dan als stadsdichter erg met die stad meeleeft, is dat tamelijk schokkend.»

Veto: *U hebt een nieuwe bundel uit. Wat is het voornaamste verschil met de vorige?*

Moeyaert: «*Verzamel de liefde* gaat in eerste instantie over de liefde voor jezelf, van waaruit je kan beginnen van iemand anders te houden. Mijn nieuwe bundel *Gedichten voor gelukkige mensen* gaat over hoe je van de wereld en van anderen kunt houden. In die zin gaat mijn eerste bundel naar binnen en mijn nieuwe naar buiten. Dat is logisch, want in *Gedichten voor gelukkige mensen* staan ook mijn achttien stadsgedichten. Die worden aangevuld door acht gedichten die ik de voorbije zeven jaar schreef. Ook die gaan over je plek in de wereld en hoe we veranderen.»

“Boeken schrijven maakt me gelukkig”

(foto Diego Franssens)

Veto: *In het gedicht Nieuwstad 14 heeft u het over tegelijk binnenzitten en buitenstaan in Antwerpen. Moet iedereen volgens u ergens horen of thuis zijn?*

Moeyaert: «Ik ben de laatste die het woord ‘moeten’ zal gebruiken, maar ik denk wel dat dat het wezen is van het hele leven: je eigen plek vinden, waar je je goed voelt en waar iemand je kan zien, zoals je bent. Ik ga ervan uit dat een stad als Antwerpen — een havenstad — die potentie voor iedereen in zich heeft. Het klinkt alsof ik daar een droom van maak, dat verschillende mensen van verschillende nationaliteiten in één stad kunnen wonen — en dat is dan ook het antwoord op uw vraag: eigenlijk zou dat moeten.»

MINIVERHAAL

Veto: *Uw gedichten zijn vaak bijna een mini-verhaal. Waar ligt voor u de grens?*

Moeyaert: «Ik schrijf gedichten zoals ik zelf vind dat ik ze moet schrijven. Het enige belangrijke is dat de lezer moet kunnen invullen wat er volgens hem of haar bedoeld wordt, maar ook dat is geen grens, want ook in mijn

fictieteksten vind ik dat belangrijk. Ik wil heel veel vertellen, maar niet alles, want dat is niet realistisch. Ik zie nooit alle details in het gewone leven, dus in een verhaal zie ik dat ook niet. De grens tussen fictieteksten en poëzieteksten is vaag. Sommige dichters schrijven in acht regels bijna een verhaal, bijvoorbeeld Hans Andreus. Het zou een fictietekst kunnen zijn, maar het is net vreemder of meer bevreemdend geschreven zodat het voor mij poëzie wordt.»

ZIELTJES

Veto: *U trad de laatste tijd ook op met Saint Amour. Denkt u dat mensen door zo’n initiatief meer zullen lezen?*

Moeyaert: «Dat weet ik heel zeker. Doordat ik al aan verschillende *Saint Amours* heb deelgenomen, heb ik gemerkt dat mensen komen kijken om ontdekkingen te doen. Dat wil niet zeggen dat ze die avond nog die dichter of

van optreden en in de media komen, maar een schrijver moet nog steeds een boek schrijven om het daarna te kunnen voorlezen. Het gaat me om mijn eigen geluk en dat is geen egoïsme, het is gewoon waar ik van hou. Ik sta graag voor een publiek op een podium, maar dat komt op de tweede plaats. Boeken schrijven maakt me gelukkig.»

Veto: *Ziet u zichzelf eerder als schrijver of als dichter?*

Moeyaert: «Daar kan ik onmogelijk op antwoorden, omdat het allebei anders aanvoelt. Dat valt niet onder woorden te brengen. Het is wel een feit dat we heel slecht opgevoed worden in de poëzie, waardoor we er altijd een beetje bang voor blijven — ikzelf ook. Soms denk ik dat ik me vertrouwer voel met fictieteksten, maar dat komt doordat ik daar al zo lang mee bezig ben en omdat ik boeken van kindsbeen af altijd geweldig gevonden heb. In de middelbare school heb ik leraars gehad die eisten dat je zei wat de dichter zei, namelijk wat in het boek van de leerkracht stond. Als je dat kon reproduceren, had je poëzie goed geleerd. De leerkrachten die nog steeds op die manier doceren, zitten er stevig naast. Poëzie moet genieten zijn. Je moet het vooral zelf lezen.»

VAKJES

Veto: *U heeft veel jeugdboeken geschreven. Sommige mensen beweren dat het makkelijker is om voor kinderen te schrijven.*

Moeyaert: «Ik ben het afgeleerd die discussie te voeren. In oktober zal het vijfentwintig jaar geleden zijn dat mijn debuut *Duet met valse noten* verschenen is en de helft van die tijd heb ik moeten verdedigen dat kinder- en jeugdliteratuur waardevol was. Het is vreemd dat mensen zo denken, maar het dringt niet tot ze door. Het enige wat ik tegenwoordig nog doe, is er niet op ingaan en zelfs verbazing veinzen: “O ja, is dat zo? Ik wist niet dat er een grote en kleine literatuur was?”»

“Mensen steken graag in vakjes”

«Ik heb nooit een keuze gemaakt. Ik heb nooit als zestienjarige een jeugdboek geschreven: ik heb toen een boek geschreven, dat toevallig verschenen is bij een jeugdboekenuitgeverij. Mensen stoppen graag in vakjes, maar ik ben er zelf nog niet achter welk gedicht van mij bijvoorbeeld typisch voor de jeugd is en niet voor volwassenen. Een boek dat vorig jaar van me verscheen, *De baas van alles*, heet een kinderboek te zijn, maar ik weet niet of het dat helemaal is. Daar heb ik geen idee van en ik vind ook niet dat dat mijn zorg hoeft te zijn.»

Veto: *Denkt u dat iedereen kan schrijven, als je maar genoeg oefent?*

Moeyaert: «Dat heb ik lang beweerd, maar ik geloof dat niet meer. Vroeger zei ik dat als je iets kon vertellen met je mond, dat je het dan ook kon vertellen met je handen. Dat is waar in die zin dat je woorden op papier kan zetten, maar dat betekent niet dat het een waardevolle tekst wordt of literatuur is.»

«Er bestaan schrijfopleidingen, dus je kunt het tot op zekere hoogte leren. Maar met het ouder worden ben ik beginnen geloven dat er zoiets is als een *aard* als schrijver, zoals je ook een aard kunt hebben als voetballer of timmerman. Als je dat voor jezelf nagaat, kom je er achter dat het als zevenjarige eigenlijk al duidelijk was dat je bijvoorbeeld een sportmens zou worden. In mijn geval is het heel duidelijk: schrijver. Die aard zorgt ervoor dat het me net iets meer vertrouwd is, dat ik net meer durf en dat kan je niet leren.»

“Schrijver is een aard”

Veto: *Is het werk van een schrijver tegenwoordig per definitie meer dan schrijven alleen?*

Moeyaert: «Het is een feit dat wie in de media komt meer verkoopt omdat hij herkend wordt. Maar ik denk dat er nog genoeg schrijvers zijn die daar geen zin in hebben en liefst in een kamertje naarstig aan het werk zijn. Als ik voor mezelf spreek: nu gaat mijn deur dicht. Nog twee weken ga ik een aantal zaken doen en regelen, maar daarna trek ik me terug.»

«Ik ben twee jaar lang ostentatief toegankelijk geweest, maar nu ga ik echt werken. Dat mag dan wel ingaan tegen de tijdsgeest